

VÄINÖ LEHTONEN

ONGELMIEN
SEURASSA

ONGELMIEN SEURASSA

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1960 painoksesta.

Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut jäädä alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. *J. R. Hannula, Kristosofian Polulla II, s. 304.*)

Lahdessa maaliskuussa 2015

Jaakko Kesävuori

*ONGELMIEN
SEURASSA*

Kirjoittanut

VÄINÖ LEHTONEN

Tampereella 1960 – P. E:n Kannatusliitto

TAMPEREELLA 1960
TAMMER-PAINO Oy

Olen joutunut muutamissa tilaisuuksissa vastaamaan kirjoitettuihin kysymyksiin. Julkaisen nämä siinä toivossa, että samoja ongelmia pohtineet löytäisivät vastauksista totuuden jyvän.

Omistan tämän niteen kaikille niille kristosofeille, jotka ovat aiheuttaneet sen synnyn.

Tampereella 13 päivänä tammikuuta 1960

V ä i n ö L e h t o n e n

Kysymys: En ymmärrä Jeesuksen käyttämää sanaa "penseä". Miten totuudenetsijän tulee ymmärtää heitä?

Vastaus: Uudessa Testamentissa on tämänsisältöinen lause: Jos olisitte kuumia tai kylmiä, mutta kun olette penseitä, niin minä oksennan teidät ulos. Ajattelemme asiaa karman kannalta. "Kuumuus" henkisessä merkityksessä tarkoittaa myötätuntoista ja aktiivista suhtautumista henkiseen työhön, "kylmyys" antipatiaa ja vastustusta. Mutta molemmat ovat suotavampia kuin penseys! Kun ponnistamme Mestarin sanoman puolesta, ollen siihen myötätuntoisessa virityksessä, niin siitä seuraa karmallinen saavutus. Näin "kuumuus" kasvattaa meitä. Jos vastustamme henkistä työtä, olemme "kylmiä", sekin on tekoa. Karman lain mukaan siitäkin seuraa jotakin: joudumme kamppailemaan vaikeuksien kanssa ja niin ollen opimme. Mutta jos olemme penseitä, välinpitämättömiä, toimeettomia, niin emme opi mitään. Karma merkitsee tekoa. Tekemällä henkistä työtä niillä pienilläkin kyvyillä joita omaa, kyvyt kasvavat.

Kysymys: Kuinka on ymmärrettävissä sellainen ihminen, joka kahden kesken keskustellessa ei kiellä Vuorisaarnan opetuksia, mutta keskustellessaan samoista asioista Vuorisaarnan vastustajien läsnäollessa ryhtyy vastustamaan?

Vastaus: Sellainen ihminen ei ole ”kuuma” eikä ”kylmä”, hän on mieliksi kaikille, ”jotta rauha säilyisi”. Häneltä puuttuu sisäinen ryhti. Suvaitsevaisuus on välttämätön henkilökohtaisissa suhteissa, mutta totuuden ja valheen tasoilla — kun on kysymys asioista, maailmankatsomuksesta, elämänymmärryksestä, — on osattava käyttää erottamiskykyä. Toistemme vikoihin emme puutu; mutta kun on kysymys maailmankatsomuksesta, asioista totuuden ja valheen tasoilla, emme saa olla piittamattomia. Totuus ei ole suvaitsevainen. Esim. sota on murhaamista, hienosteltakoon sitä miten tahansa. Niinikään Jeesuksen ristiinnaulitseminen oli murha, kuvitelkoon kristikunta sen miten yleväksi rituaaliksi tahansa. — Karma ei ole ensinkään suvaitsevainen. Samoin meidän tulee suhtautua elämän totuuksiin. Kun joku edustaa jotakin maailmankatsomusta ja esittää sitä julkisesti, niin hänen julkinen opetuksensa on arvostelun alainen, mutta hän itse olkoon suojattu.

Kysymyksessä kuvattu ihminen on sellainen kun on, kunnes viisastuu. Ellemme kukin kohdaltamme viisastu tässä elämässä, niin vastaisuudessa on

jokaisen viisastuttava ja ryhdistädyttävä. Kylvetty hyvän siemen jää käteen kuoleman jälkeen, se totuus, minkä on kuullut, kun kiirastuli polttaa kaiken kestäättömän. Vuorisaarnan elämänymmärrys on se pieni siemen, joka aikanaan kantaa hedelmän.

3

Kysymys: Kasvaako vastuunalaisuus suuremmaksi avioliitossa kuin yksin elässä?

Vastaus: H. P. Blavatsky sanoi että avioliitto on verrattavissa arpajaisiin, jossa on tyhjiä lippuja enemmän kuin numeroituja. Ei kukaan tiedä etukäteen, millaiseksi avioliitto muodostuu. Avioliitto lisää taakkaa. Jos on esimerkiksi suuri perhe, niin sen huoltaminen vaatii työtä.

Tunsin erään mieshenkilön, teosofin, joka oli luonteeltaan askeettinen. Hän ymmärsi teosofiaa Besantin ja Leadbeaterin tulkitsemalla tavalla, oli kasvissyöjä ja ihannoi jonkinlaista sisäistä puhautta. Hän oli saanut sellaisen kuvan teosofiasta ja yritti sitä toteuttaa. Jouduin pitkän eron jälkeen hänen puheilleen. Hän oli mennyt avioliittoon ja kertoi vaikeuksistaan. Silloin mainitsin hänelle: Sinusta olisi tullut kalsea, kylmä ja elämää ymmärtämätön ihminen, jos olisit elänyt yksin ja entisellä tavalla. Elämä ei ole oleskelemista lumipeitteisillä vuorilla, kylmän kalseassa ”puhtaudessa”. Elämä on tyhjää ilman rakkautta, ja ellemme sitä taitoa

muuten opi, niin ehkä avioliitto opettaa. — Avioliitto pudotti hänet alas itsekkäiden unelmiensa maailmasta, joten ainakin tälle ihmiselle oli arvokasta joutuessaan sellaiseen kouluun kuin joutui.

Apostoli Paavali puhuu aviottomuudesta Jumalan valtakunnan tähden ja se on tilanne erikseen. Sellainen ihminen uhraa elämänsä Valkoisen Veljekunnan työssä kuten J. R. H. ja P. E. He olivat aviottomia Jumalan valtakunnan työn vuoksi.

4

Kysymys: Pekka Ervast on sanonut: Niin kauan kansa voi elää ja olla onnellinen ja edetä onnessa ja elämässä, kun sen henkinen valiojoukko kasvaa. Mutta jos siinä tapahtuu pysähdys, jos valiojoukko alkaa pienetä, silloin kansakin alkaa kuihtua ja sen elämä lähenee loppuaan... Kun suunnittelemme esim. Suomen kansan onnellisuutta, luulemme, että meidän pitäisi keksiä semmoinen ohjelma, että se tulisi onnelliseksi. Mutta me erehdymme. Kansan onnen ehto ei ole poliittisessa ohjelmassa, vaan siinä, että se elää henkistä elämää. (Esitelmä "Suomen onnen ehto".) Kaipaisin valaistusta asiaan.

Vastaus: Kun P. E. alkoi teosofisen työnsä Suomessa, niin oli suunniteltu, että jos teosofia saa riittävän vastaanoton, tulee Suomen kansa suoralta kädeltä itsenäiseksi ja aseettomaksi. Suomen kansasta tulisi tällöin Kristuksen työn tekijä. Näin ei kuitenkaan tapahtunut, eikä se johtunut siitä, että

kansa olisi ollut liian kovakorvainen. Kovakorvaisuus oli teosofeissa. Eivät Mestarit ajatelleet, että koko kansa olisi yhtäkkiä omaksunut teosofian. Mestarit toivoivat, että ne ihmiset, jotka jo ennen syntymäänsä olivat lupautuneet heidän sanansaattajikseen, olisivat pysyneet lupauksessaan ja työskennelleet Mestarien antaman ohjelman mukaan. Mutta teosofit omaksuivat muita ohjelmia, ja niin tuli hajaannus ensin teosofisessa liikkeessä ja toistui sitten kansassa.

Uusi uskonto oli syntymässä ja tämä totuuden valo olisi pitänyt tulla julki kauniilla tavalla. Mutta kun valo tulee, niin se voi heittää varjon. Eräät ulkomaalaiset teosofit aavistivat, että uusi uskonto oli syntymässä. Tästä johtui Krishnamurti-hämäys. Besant ja Leadbeater olivat yliaistillisten tutkimustensa nojalla ymmärtävinään, että Krishnamurti on uusi maailmanopettaja. Nuoresta pojasta, Krishnamurtista, joka vielä oli aivan lapsi, eikä ollut työssä hedelmillä osoittautunut opettajaksi, tehtiin jo etukäteen suuri opettaja, vieläpä ainutlaatuinen ”maailmanopettaja”. Tämä jos mikään, oli hämäys. Tämä hämäys kantautui Suomeenkin.

Toinen hajaannusta aiheuttava seikka oli sota. H. P. Blavatsky sanoi sotaa mustaksi hommaksi ja sotarukouksia henkiseksi noituudeksi. Mutta kansainvälisen Teosofisen Seuran johto selitti, että uusi opettaja ei voi tehdä työtään, ellei ensin sodalla raivata mustia voimia pois tieltä. Ja koska nuo johtajat olivat itse englantilaisia, niin saksalaiset olivat heidän mielestään mustien voimien käytyreitä.

Pekka Ervast pysyi Blavatskyn kannalla sekä uskonto- että sota-asiassa.

Uskonto ja sota vei teosofisen liikkeen kahtia Suomessa. Teosofisen Seuran vuosikokouksessa ”kuhisi kuin muurahaispesässä”, toteaa J. R. H. P. E. joutui pois Teosofisen Seuran johdosta, sen Seuran, jonka hän oli itse luonut. Sen jälkeen alkoi kansalaissota. Niinpä P. E. totesikin: Nyt epäonnistui työmme Suomessa. Meidän täytyy nyt yrittää toisella tavalla. Tätä P. E:n aloittamaa työtä olemme yrittäneet tehdä, ja olemme nyt vaikeammassa asemassa kuin teosofinen liike v. 1917, sillä Suomen karma on vaikeutunut käytyjen sotien vuoksi. Niinkuin hyvä kasvaa hyvää tekemällä, niin pahakin kasvaa pahaa tekemällä. Vuoden 1917 jälkeen on käyty kaksi sota, jotka ovat lisänneet tämän kansan raskasta karmaa. Mutta yrittää pitää, onhan meillä P. E:n lupaus: Egyptin pyramiidit pyrkivät jälleensyntymään Suomessa. — Kansaa ei pelasta poliittiset ohjelmat, vaan — kuten P. E. sanoo — henkisen valiojoukon voimistuminen.

5

Kysymys: Mietiskellessäni selviää asioita, joita tahtoisin kirjoittaa muistiin, mutta en osaa säilyttää ajatusta sitä aikaa, että saisin kirjoitettua. Kuinka oppisin sen taidon?

Vastaus: Keskittymistaitoa oppii vähitellen mietiskelyn avulla, jopa tavallisessa ”leipätyössäkin”.

Tulee tehdä työnsä mahdollisimman hyvin, oli se kuinka yksinkertaista tahansa. Totuudenetsijä suorittaa työnsä kuin Mestarin ja Jumalan kasvojen edessä. Tällöin kasvaa keskittymistaito, jota voi säännöllisellä mietiskelyllä auttaa. On muistettava, ettei mikä mietiskely tahansa kasvata meitä ihmisyydessä. Meidän tulee mietiskellä Vuorisaarnassa esitettyä moraalia, silloin kasvamme mietiskelymme kohteen kaltaisiksi. J. R. H. huomautti, että Isä meidän rukous on hyvä mietiskelyohje, sillä mietiskely on samalla rukousta. P. E. puhuikin rukousmietiskelystä. Rukoillessamme asetumme Isän kasvojen eteen. — Isä meidän rukousta toistetaan myös kirkoissa: ”tapahtukoon Sinun tahtosi, Isä”. Mutta tuon ”isän” uskotaan olevan mukana ihmisten konnantöissä, sodissa. Kristikunta rukoilee todellisuudessa sodanjumalan valtakuntaa maan päälle. Sen tähden totuudenetsijän tulee tehdä itselleen selväksi saatanan ja taivaallisen Isän periaatteellinen ero. Taivaallisen Isän moraali on esitetty Vuorisaarnassa. Siinä puhuu se Isä, jota meidän tulee rukoilla. — Meidän tulee oppia elämään keskitettyä elämää, jotta osaisimme mahdollisimman paljon elää Mestaritajunnassa ja Jumalan yhteydessä.

6

Kysymys: Olemme siten viritetyt, että kun meillä on jokin persoonallinen vaikutin pyrkimyksessämme, niin meillä riittää voimia ja mielenkiintoa.

Mutta asettaa päämääräksi Jumalan tahdon täyttämisen ja olla palavia totuuden itsensä tähden, siinä on vaikeus persoonalliselle minälle. Vaikka itsekäs elämä vie kuolemaan, niin mikä meitä viivyttää tässä kuolemanalaisessa elämässä niin, että voimme pettää itseämmekin luulemalla kulkevamme Jumalan tahdon tiellä?

Vastaus: Meillä on mielenkiintoa kaikkeen sellaiseen mikä kiihoittaa persoonallisen onnen kaipuuta. — Paavali puhuu kirjeissään uudesta perustuksesta, joka on Jeesus Kristus. Muuta perustusta ei ole kuin Jeesus Kristus. Paavali laski perustuksen ja toiset sille rakentavat kullasta, hopeasta, jalokivistä, tai puusta, heinistä ja oljista. Mutta kerran tulee aika, jolloin teot koetellaan tulella ja jonka rakennus kestää, se perii voiton, mutta jonka rakennus palaa, niin hän joutuu häviöön, mutta hän itse pelastuu aivankuin tulen läpi. Ei ole kysymys tavallisista ihmisistä, vaan niistä, jotka ovat omaksuneet perustuksen Jeesus Kristuksessa, vain ne ihmiset saattavat rakentaa Jeesus Kristuksen perustukselle. Mutta hekin saattavat rakentaa, ei ainoastaan kullasta, hopeasta ja jalokivistä, vaan myöskin puusta, heinistä ja oljista; jotakin sellaista, joka palaa, häviää elämän tulella. Kuitenkin, vaikka näin huonosti rakennettu talo palaakin, niin rakentaja itse pelastuu aivankuin tulen läpi. — Paavalin kuvaus sopii vertaukseksi myöskin tähän kysymykseen, sillä emme tunne aina itseämme ja omia vaikuttimiamme. Esimerkiksi joku saattaa lukea papiksi ja näin uskoo rakenta-

vansa Jeesus Kristuksen perustukselle, vaikka hän papinvalallaan vannoutuu Mestarin vastustajaksi ja näin rakentaa puusta, heinistä ja oljista. Kuolemanjälkeisessä elämässä se rakennus palaa, mutta hän itse pelastuu kiirastulen läpi ja saa syntyä uudelleen maailmaan oppimaan erehdyksistään. Mutta todellinen Jumalan etsijäkin joka hyväksyy Vuorisaarnan moraalin, voi jonkun aikaa rakentaa puusta, heinistä ja oljista, koska hän ei tunne itseään ja vaikuttimiaan. Hän voi olla ututtera työntekijäkin ja uskoa, että kyllä hänen työnsä on Mestarin tahdon mukainen. Rakennustyö kestää aikansa, kunnes elämä itse puuttuu asiaan, antaen sellaisen armon, että rakennus tuhoutuu, romahtaa. Hän itse kuitenkin pelastuu kuin tulen läpi, järkyttävään heräämiseen. Hän saa kokemuksestaan sellaisen opin, että nyt täytyy ryhtyä rakentamaan kestävästä rakennusaineista. Entiset rakennusaineet eivät olleetkaan Jeesus Kristuksesta, puhdasta Vuorisaarnan moraalialta, vaan niissä oli takana itsekäs tavoite. Siksi itsetutkistelu on tavattoman tärkeätä. Meillä voi olla joku kunnianhimo tai muu pyyde ja se aiheuttaa lopulta romahduksen. — Onhan hyvä kun yritämme. On sanottu että jos olisitte kuumia tai kylmiä, mutta kun olette penseitä niin minä oksennan teidät suustani ulos. On parempi yrittää kuin olla jouten. Kun on tehnyt jotakin Mestarin sanoman puolesta, niin siitä saa sellaisen opetuksen minkä kokemus antaa. Jos ei tee mitään, niin ei saa mitään kokemustakaan. Elämäkoulu on siten armelias, että se armahtaa meitä erehtyväisiäkkin.

Kysymys: Miksi kristosofiaa kutsutaan maailmanuskonnoksi?

Vastaus: P. E. käyttää tällaista nimitystä. Hän puhuu uudesta uskonnosta, joka on tuleva, ja nimitää sitä sekä maailmanuskonnoksi, että ihmisyyden uskonnoksi. Tutustuessamme maailman eri uskontoihin, huomaamme niiden eroavan toisistaan moraalisen syvyytensä puolesta. Jeesus Kristuksen moraalit on paljon syvempää kuin Mooseksen moraalit ja syvempää kuin Gautama Buddhan. Buddhan neuvoissa on paljon ulkoisia ohjeita, kuten esimerkiksi: Älä käytä päihdyttäviä juomia, älä tapa yhtään elävää olentoa. Hyviä neuvoja mutta ulkonaisia. Jeesuksen ohjeet tähtäävät syvemmälle: Ole tosi, älä vanna, älä ole pahaa vastaan . . . Näiden ohjeiden sisältö toteutetaan ihmisen sielussa. Suuttumattomuus on sisäinen asia. Suuttumisesta johtuvat ulkoiset eleet ovat vain ulkonaisia seurauksia sielullisesta tapahtumasta, suuttumisesta.

P. E:n opettamaan elämänymmärrykseen sisältyy Vuorisaarna hänen uudistamanaan ja selventämään, samoin H. P. B:n metafysiikka ja filosofia selvennettyinä ja syvennettyinä. Kun tähän liitämme kaiken sen, mitä P. E. paljastaa kosmellis-mystillisestä Kristuksesta ja lisäksi J. R. Hannulan opetukset P. E:n henkisestä ja okkultisesta asemasta, sekä hänen monipuolisen selvittelynsä ihmissielun sokkeloista, niin olemme tekemisissä sellaisen maail-

mankatsomuksen ja elämänymmärryksen kanssa, että se pätee ohjeeksi ja ojennusnuoraksi jokaiselle ihmiselle. Olipa ihminen missä kehityksen asteessa tahansa, hän saa kristosofiasta itselleen tarvitsemansa avun. Siksi se on maailmanuskonto. Maailmanuskonnosta ei vielä tiedetä muualla kuin Suomessa, mutta kaikki maailmanuskontoon tutustuneet ihmiset ovat saaneet siitä tarvitsemansa valon. Kunhan vain tämä valo leviäisi; se on taas ajan kysymys.

Pekka Ervast huomautti, kun oli kysymys hänen kirjojensa kääntämisestä muille kielille, että kyllä tämän valon täytyy ensin roihuta täällä Suomessa. Jos Suomen kansa osaisi astua henkiselle tielle, riisua vapaaehtoisesti aseensa, niin siitä syttyisi sellainen roihu, jonka kaikki kansat näkisivät. Suomen kansasta tulisi maailman omatunto.

8

Kysymys: Kristosofisessa sanomassa tulee toistamiseen esille opettavana neuvona: Ei pidä mitään umpimähkään uskoa. Kun tulee esille paljon asioita, joita ei voi sanoa tietävänsä, niin onko niiden omaksuminen umpimähkäistä uskoa?

Vastaus: Olemme tässä viidennessä rodussa sellaisia, että jos meitä tahtoo valistaa, niin ei ole muuta keinoa kuin turvautua järkeen. On ollut aikoja, jolloin ihmiset ihastuivat mm. "ihmeiden-

tekijään". Nyt täytyy vedota järkeen. Kun etemme tulee vaikeita kysymyksiä, meidän täytyy yrittää ajatella niitä niin pitkälle kuin osaamme, siten meissä voi herätä intuitio, voimme sisäisenä näkemysenä tajuta, mikä on totta. Kun mietimme tarpeeksi esimerkiksi jälleensyntymisoppia, voimme ymmärtää koko elämän olevan järjetöntä ilman jälleensyntymistä. — Vaikkemme heti ymmärtäisikään, ei asiaa auta heittää romukoppaan. Ei oikea tiedemieskään heitä selvittämätöntä pulmaa menemään. Mestari lupasi: Etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan.

9

Kysymys: Voisinko saada vielä selvitystä siihen, miten on mahdollista, että se mikä tapahtuu henkiossa valiojoukossa, tapahtuu sitten kansassa?

Vastaus: Minulla oli kerran J. R. H:n kanssa puhetta siitä, minkä vuoksi nämä näin suuret asiat ovat joutuneet niin heikkoihin käsiin, että tavallisten "maallikkojen" täytyy lähteä näistä puhumaan. Tällöin J. R. H. mainitsi, että valiosieluja täytyy olla muissakin kansoissa. Muistakaamme Sodoman ja Gomorran tapausta. Mikään kansa ei voi pysyä kansakuntana, ellei sen keskuudessa elä henkisiä ihmisiä, jotka edustavat hengitystä. Niin kuin ihminen ei elä hengittämättä, ei myöskään kansa elä. Jos meillä on hengityselimissä vikaa, niin koko ruumis kärsii. Jos valiojoukko ei osaa pysyä sopu-

soinnussa, niin se heijastuu kansaan. Mutta jos kansan keskuudessa elävä valiojoukko osaa pysyä veljeydessä, niin sekin heijastuu kansaan, kansakin eheytyy, puolueriidat häviävät. Tätä ei suuressa maailmassa vielä ymmärretä. Jospa kansa valistuisi ulkoisessa johdossaan niin paljon, että se alkaisi suojella niitä ihmisiä, jotka uhraavat kaikkensa ihmisyyden työssä.

10

Kysymys: Kristosofista ryhmätyötä ajatellen taas alkavalla syystyökaudella kysyisin: Mitä jokaisen ryhmän jäsenen olisi otettava huomioon, jotta ryhmätyö olisi rakentavaa ja satoa tuottavaa?

Vastaus: Olemme veljiä ja yhteisessä työssä yritämme syventyä siihen viisauteen, mikä on annettu. Olemme tavallisia ihmisiä, mutta meiltä kysytään: Osaatteko olla veljiä? Kun Mestari sanoo: rakastakaa toisianne, niin vähin, mitä meiltä odotetaan, on riitelemättömyys. Mitäs rakkautta se on, jos riitelemme. Sopusointuinen veljespiiri osaa rakentaa Mestarin tahdon mukaisesti.

11

Kysymys: Mitä on mystillinen kuolema?

Vastaus: Mikä on ruumiillinen kuolema? Siinä meiltä vähiiä tämä fyysillinen maailma. Kuolemassa

meiltä otetaan kaikki, mitä kuvittelemme omistavamme. Meillä on kaikenlaisia kykyjä ja taipumuksia ja keskeisimpänä rakas minämme. Kuolemassa meidät karsitaan himoista ja haluista ja sekin, mitä olemme luulleet persoonalliseksi minäksemme, aivan kuin häipyä kuolemanjälkeisissä puhdistustiloissa. Mystillinen kuolema on sitä, että luovumme tietoisesti kaikista niistä asioista, joista meidän pitää luopua ruumiillisessa kuolemassa. Suurin este meidän ja Kristuksen välillä on oma minämme. Meidän tulee luovuttaa minuutemme Kristukselle, opettaa P. E. Mutta luovuttaminen ei ole sitä, että tajuntamme häipyisi, vaan sitä, että Kristus hallitsisi meissä. Tällöin osaamme asettaa kaikki kykymme ihmisyyden ihannetta palvelemaan.

12

Kysymys: Kun osallistuu kristosofiseen työhön — ryhmätyöhön, kirjallisuuden myyntiin, esitelmätyöhön — saattaa tulla mieleen kipeänä kysymys: Osaankohan toimia oikeista motiiveista? Ovatkohan motiivini puhtaita, ihmisrakkaudellisia, ettei niihin sekaantuisi mitään oman kunnian, tärkeyden tms. tavoittelemista? . . . Kristosofisessa palvelustyössä hän pitäisi osata olla niin, että ”en minä, vaan Kristus minussa” toimisi. Mutta miten vaikeaa! Liiallinen arkuuskin vie saamattomuuteen.

Kun nyt syksyllä työ eri muotoineen taas alkaa, niin tulee eteen motiivien tarkistus. Tuota alati

tärkeää ja ajankohtaista kysymystä voisi ehkä vielä joltain puolelta valaista?

Vastaus: On sanottu, että väärästä motiivista suoritettu työ on Mestarin silmissä arvoton. Mutta toisaalta on sanottu myös, että täytyy alkaa siltä kohdalta, missä on. Vasta työtä tehdessämme lopullisesti selviää omat motiivimme. On syytä selvittää niitä alustavasti järjellään, mutta sellainen selvitys jää tavallaan tajunnan yläilmoihin. Ymmärrämme, mutta emme ole kokeneet. Työtä tehtyään voi todeta: Kyllä olen yrittänyt, mutta kannustimeni on ollut hieman itsekäs. Kun kokemuksen kautta tajuaa erehdyksensä, silloin siitä osaa luopua, se jää todella pois. Kannustimet asuvat eetteriruumiissa, ja eetteriruumiin ominaisuudet eivät lähde kuin ”tahkoamalla”, työssä hioutuen. Tässäkin siis pätee Mestarin neuvo: Tulee olla vähässä uskollisia. P. E. opetti: Tehkää työtä puhtaista vaikuttimista, ei kunnian, ei maallisen eikä taivaallisen palkan odotuksessa.

13

Kysymys: Miten veljeyskysymys velvoittaa meitä suhtautumaan ns. tshittaan?

Vastaus: Meissä on eräs prinssiippi, tshitta eli mieli. ”Mieli on suuri todellisuuden tappaja. Oppilas tappakoon tappajan”, neuvotaan ”Hiljaisuuden Äännessä”. Tshitta on meissä oleva mielikuvitusvoima. Olemme saaneet tuollaista enkelivoimaa, alati liik-

kuvaa, aina hereillä olevaa. Jos se saa sysäyksen, kiihoituksen, niin se luo kuvia, jotka yrittävät selvittää, mikä kiihoituksen aiheutti. Tshitta liittyy nykyisessä kehitysvaiheessamme sangen kiinteästi kaamaan, himoprinsiippiin, ollen melkein sen orja.

Tshittalla on erilaisia herättäjiä. Navan kohdalla on keskus, joka tekee tietämättämme erilaisia havaintoja toisista ihmisistä, joko sympaattisia tai antipaattisia. Tuon napatsakran havainnot saavat tshittan liikkeelle ja herättää meissä kaikenlaisia mielikuvia, jotka saattavat olla aivan valheellisia. Emme pysty suoralta kädeltä hallitsemaan hermokoneistoamme, mutta voimme hallita tshittamme luomia mielikuvia, etteivät ne petä meitä. Ei ole mitään takeita, ovatko mielikuvat oikeita, meidän täytyy oppia itse arvostelemaan niitä. Siksi on tärkeätä, että olemme aina viritetyt rakkauden ja anteeksiannon vireeseen, silloin kaaman orjana oleva tshitta puhdistuu ja vapautuu. Opimme luomaan kaamasta manasta.

14

Kysymys: Onko Saturnus-kauden korkein vihitty ollut kehittymässä myös Aurinko- ja Kuu-kaudessa ja oliko Aurinko-kauden korkein vihitty kehittymässä myös Kuu-kaudessa?

Vastaus: Ulkoapäinkin katsoen olisi ollut ajan hukkaa, jos vanhempien luomispäivien ihmiset olisivat odottaneet seuraavien luomispäivien ajan ja

vasta nykyisessä luomispäivässä ruumistuneet. Kaikki olennot siirtyvät luokalta luokalle jokaisen kehityskauden aikana. Tällä hetkellä Kuu-kauden ihmiskunta muodostaa enkelikunnan, Aurinko-kauden ihmiskunta ylienkelikunnan ja Saturnus-kauden ihmiskunta ruhtinaat eli alkujuuret. Mutta noiden ihmiskuntien valiot eli korkeimmat vihiytyt olivat luonnollisesti paljon edellä muuta ihmiskuntaa — ja ovat edelleen.

15

Kysymys: On sanottu, että henkiset ihmiset joutuvat kantamaan kansan karmaa sairautena. Miten se tapahtuu, tietoisesti vaiko tietämättä?

Vastaus: Ymmärtääkseni se tapahtuu tietoisesti sellaisella ihmisellä, joka todella kantaa kansan karmaa. Niin kauan kuin olemme oman karmamme, oman menneisyytemme kahleissa, siinä on taakkaa kylliksi. Mutta karman purkautumista voidaan kiihdyttää. Jos astumme henkiselle tielle, avaanne ovet karman nopeammalle purkautumiselle. Siksi totuudenetsijain elämä on yleensä vähän vaikeampaa. Mikäli oma karma vähenee, sikäli yhteiskarma lisääntyy. Mestarit kantavat raskaimman taakan.

16

Kysymys: Ensimmäisinä vuosina oltuani kesäkursseilla ja palattuani niiden päätyttyä jälleen

arkityöhön, ensimmäiset päivät olivat vaikeita, koska ero kesäkurssipäivien ja leipätyöpäivien välillä oli niin suuri. Nyt vuosien jälkeen tuo ero ei ole enää tuntunut niin suurelta, että arkityöhön palaaminen tuottaisi tuskaa. Mistähän tämä ilmiö voisi johtua?

Vastaus: Kun saamme valon, tunnemme vain suurta riemua: On tämä elämä merkittävä. Vähitellen opimme huomaamaan, ettei iloa ja riemua olisi, ellei olisi tehty työtä. Kun liityin aikoinani Ruusu-Ristiin, tunsin yhteisissä tilaisuuksissa suurta riemua. Vähitellen huomasin, että yksi tekee yhtä, toinen toista työtä. Ymmärsin, että noiden tilaisuuksien valmistelu oli vaatinut työtä. — Ilo muuttuu työkseksi ja työ, mitä tekee, muuttuu iloksi, jos pyrkimyksiämme kannustaa Kristus-elämä.

17

Kysymys: J. R. H. sanoo, että nyt Pekka Ervastian elämäntyön jälkeen on mahdollista päästä osalliseksi suoraan Uranus-voimasta, siis hyvän tahdon eli Isän voimasta. Voisimmeko saada joitakin ohjeita uutta asennetta varten?

Vastaus: Isän tie alkaa pahan vastustamattomuudesta. Ihmiskunnalle on annettu kaikki se kosmollis-henkinen apu, mikä voidaan antaa tässä kehityskaudessa. On avattu uusi vihkimysten sarja.

Siksi P. E. sanoo, että henkinen elämä alkaa varsinaisesti tahdosta. Se alkaa siltä pohjalta, että asetumme pahaan nähden passiiviselle kannalle. Maailmassa on paha. Mutta paha ei vähene siten, että sitä vastaan taistellaan. Taistelemalla tehdään lisää paha. Voimme kuvitella, että on suuri sali täynnä ihmisiä ja kaikki huutavat: "Hiljaa". Mitä kovemmin ihmiset salissa huutavat hiljaisuutta, sitä suurempi on meteli! Samoin on maailmassa. — Rauha tulee, kun lakkaamme taistelemasta pahaan vastaan, kun kukin kohdallamme hiljennymme kuuntelemaan Mestarin ääntä, sitä, mikä kuuluu Vuorisaarnasta.

18

Kysymys: Sanotaan, ettei absoluuttista pahaan ole. Mitä tarkoitetaan kosmillisella pahalla?

Vastaus: Ilmenneen maailmankaikkeuden ylläpitäjänä on sisäinen tajunta, Jumala. Katsellessamme elämää miltä puolelta tahansa huomaamme siinä järjestyksen. Se on äärimmäisen tarkasti järjestetty. Tämä jo sanoo, että elämässä on takana järki. Pienimmässäkin siemenessä on kuva siitä kasvista, mikä siemenestä kasvaa. Samasta siemenestä kasvaa aina samanlaatuinen kasvi, tässä suhteessa luonto ei tee koskaan erehdyksiä. Elämässä on takana ihmeellinen järki, joka pitää yllä järjestystä, eikä se järki voi olla paha, koska se ylläpitää elämää.

Absoluuttista pahaa ei ole olemassa, vaan Jumala on rakkaus. Rakkaus ylläpitää kaiken elämän. Mutta pahaa on olemassa tällä maapallolla, merkityksessä paha ihminen, jossa on paha tahto. — Jos katselemme eri luonnonvaltakuntia, esim. eläinkuntaa, jotakin petoa, joka hyökkää toisen kimppuun, niin eihän peto hyökkää pahasta tahdosta, vaan sen tähden, että sillä on jokin vietti. Sen on esimerkiksi nälkä, ja se hyökkää toisen eläimen kimppuun saadakseen ravintoa. Ei sillä ole pahaa tahtoa. Paha tahto esiintyy vain ihmisessä. Ihminen on järkevä olento. Ihmisäly palvelee meissä pyydetä ja on altis keksimään keinoja pyyteen tyydyttämiseksi. Sano taankin, että äly on saatana meissä. Siksi ihminen voi tahtoa pahaa toiselle ihmiselle. — Mutta on myös puhuttu kosmillisestakin pahasta. Pekka Ervast opettaa, että maapallomme on ihmeellinen koulu, tuskallisten ponnistusten koulu, aurinkokuntamme kuritushuone. Me ihmiset olemme aivan kuin hullujen huoneen asukkaita. Se on ankarasti sanottu vaikka hänkin käärii pumpuliin puheensa. Planeettamme elämäkoulu on saanut johtajan, jota on nimitetty Saatanaksi, jonka inspiratio on mustaa. Saatana on tämän maailman jumala; Jeesus käyttää sellaista nimitystä. Maapallon johtaja, Saatana, kasvattaa ihmiskuntaa kärsimysten avulla. Saatanan periaate on, että kärsimyksen koulussa nousee ylös hyvä. Se on jesuitismin periaate: pahalla yritetään luoda hyvää. P. E. sanookin, että täydellisin jesusiitta on maapallon johtaja, Saatana, hänellä tarkoitus pyhittää keinot: kärsimykset kasvattavat ja

kouluuttavat meitä. — On siis tuollaista, aivan kuin kosmillista pahaa tällä maapallolla, harmaata inspiratiota. Sillä ravitsevat itseään eräät harmaat ja punaiset veljeskunnat. — Mutta meille on opetettu ja kaikissa Valkoisissa Kouluissa on opetettu, että jos tahdomme päästä henkisesti eteenpäin, niin täytyy voittaa Saatana. Se voitetaan ainoastaan siten, että lakataan häntä tottelemasta. Sanotaan, että Saatana suuresti iloitsee, jos joku ihminen osaa sanoa: minä en sinua tottele. — On sellainen totuus tässä elämässä, että olemme kasvaneet tällaisiksi persoonallisuuksiksi juuri Saatanan koulussa. Se on ollut välttämätön koulu tälle ihmiskunnalle. Olemme kasvaneet tällaisiksi järjellisiksi, itsetietoisiksi, ajatteleviksi minuuksiksi, ja se merkitsee, että olemme saapuneet taitekohtaan. Jos edelleen jatkamme Saatanan periaatteen mukaan, niin meistä tulee koulumme johtajan kaltaisia, Saatanoituja. Siksi on annettu henkinen apu ihmiskunnalle, jotta nyt, kun olemme tulleet itsetietoisiksi, ajatteleviksi, järkeviksi olennoiksi, osaisimme tehdä valinnan ja sanoa entiselle koulumestarillemme: riittää jo, nyt tahdon kasvattaa itseäni Kristuksen mitan mukaiseksi. Silloin koulumestariimme riemuitsee: nyt tuo osasi tehdä oikean valinnan. — Täytyy ymmärtää, että Saatanakin on korkeammassa olemuspuolellaan jumalallinen olento. Hän on vain saanut tuollaisen synkän tehtävän syystä, koska tällä maa-planeetalla täytyy kasvaa sellainen ihmiskunta, joka ottaa aikanaan aurinkokunnan Logoksen tehtävän vastuulleen. Pekka Ervast sanoo, että tämä maapallon ihmiskun-

ta kuuluu Logoksen poikaryhmään. Ihmiskunnan tulee ratkaista pahan ja hyvän probleemi, luopua pahasta ja valita hyvä. Siitä alkaa hengen voitto, se tekee ihmisestä luoja. — Onhan ymmärrettävää, että Logos kulkee myöskin kehityksen tietä kirkkaudesta kirkkauteen ja siirtyy aikanaan johdosta pois, kun tilalle kasvaa uusi joukko. Se tulee tästä ihmiskunnasta. Tämä on syvälinen kysymys, sitä voi miettiä. Emme pääse mistään asiasta perille, ellemmme nöyrästi mieti asioita.

19

Kysymys: Millä tavoin puhdistuksen tie pitää olla kuljettu päästäkseen Mars-vihkimykseen?

Vastaus: Tässä puhutaan Mars-vihkimyksestä. Pekka Ervast esittää kirjassaan Tähtikoulut ihmisen tien ihmisyyteen eli vihkiytymisen tien. Siihen kuuluu määrättyjä askeleita. Hän ottaa vertauskohdikseen aurinkokuntamme planeetat. Koko vihkimyksen tie käsittää alusta loppuun 10 vihkimystä, jotka on tarkoitettu ihmiskunnan kuljettavaksi tässä elämänkaudessa. Vihkimykset hän jakaa kolmeen jaksoon, nimittäen niitä Pyhän Hengen, Pojan ja Isän vihkimyssarjoiksi. Ne jakautuvat jaksoihin luonnollisista syistä. — Olemme tässä Saatanan koulussa kasvaneet määrättyyn mittaan saakka. Jotta näin järkeviksi tulleina osaisimme tehdä valinnan ja suunnata askelemme ihmisyyttä kohti,

on aurinkokuntamme Logoksen taholta lähetetty henkinen vuodatus, se tuli Jeesus Kristuksen kautta. Sitä sanotaan Poikavuodatuksiksi. Jeesuksen elämäntyössä tuli avatuksi uusi vihkimysten sarja. Jeesus Kristukseen saakka oli Pyhän Hengen vihkimys-sarja, Jeesus Kristuksesta tuli Pojan vihkimys-sarja. Nyt on avattu vielä kolmaskin vihkimyssarja, tuli uusi suuri vuodatus aurinkokunnan ulkopuolelta maapallolle, siitä Pekka Ervast myös puhuu. Avautui Isän vihkimyssarja. — Ensimmäinen vihkimys Pyhän Hengen vihkimyssarjassa on Merkurius-vihkimys, toinen Venus-vihkimys ja kolmas on maapallo-vihkimys, neljäs on Mars-vihkimys. Ne ovat samassa järjestyksessä kuin planeetat ovat aurinkokunnassa. Mars-vihkimys, josta tässä on kysymys on siis neljäs. Jokaisessa vihkimyksessä on ratkaistavana määrätyt pulmansa. Mars-vihkimys on siinä, että muutamme miekan ristiksi, ratkaisemme sotakysymyksen. — Kun tässä kysytään, että millä tavoin puhdistuksen tie on kuljettava, jotta päästäisiin sisälle Mars-vihkimykseen, niin ennen Jeesus Kristusta se oli aloitettava Merkurius-vihkimyksestä, veljeyden läksystä. Veljeys on ihmiselämän ensimmäinen totuus, täytyy tunnustaa ihmisten veljeys. Se sisältyy Merkurius-vihkimykseen. On sulatettava se totuus, että olemme kaikki veljiä keskenämme. — Seuraava vihkimys on Venus-vihkimys. Venus on lemmen ja rakkauden planeetta. Täytyy tehdä ero persoonallisen lemmen ja Kristus-rakkauden välillä. Tämä on vaikea pulma sillä olemme sukupuolilentoja, siksi sotkemme yhteen suku-

puolilemmen ja kristusrakkauden. Se on tässä kulttuurissamme niin sotkeutunut, että on vaikea käsittää, mitä Kristus tarkoitti puhuessaan rakkaudesta. Tarkoittiko hän sitä, että meidän pitäisi ahkerasti vaihtaa puolisoa? Mutta Kristus sanoo: Rakastakaa toinen toisianne sillä rakkaudella, jolla minä teitä rakastan. Siinä on sanottu ero kristusrakkauden ja lemmen välillä. Venus-koulun läksy merkitsee mm. eroittamisen kykyä. Eroita toisistaan sukupuolinen lempi rakkaudesta, valhe totuudesta, vääryys oikeudesta, saatana Jumalasta. Kasvata sellainen totuuden miekka itsestäsi, että isket asiat halki, että näet: tuossa asiassa on saatanallista, tuossa jumalallista. Muuten käy niinkuin tässä kristikunnassa, että palvelemme Jumalaa silloin kun uskomme Golgatan veriuuhriin. Kun näin uskomme, niin meidän Jumalamme on Saatana, murhan henki; sama murhan henki, jota rukoillaan taistelutantereilla. Siksi Blavatsky sanoo, että sotarukoukset ovat henkistä noituutta. — Kolmas vihkimys Pyhän Hengen tiellä on maapallo-vihkimys. Maapallo on kunnian koulu. Maapallon jumala inspiroi kaatumaan kunnian kentillä. On suurin kunnia, kun saa tappaa toisia ja tulla itse tapetuksi. Täytyy osata erottamiskyvyn avulla ratkaista Saatanan ja Jumalan ero, tietää, kenelle kunnia on annettava, tämän maailman jumalalle, vaiko totuuden ja rakkauden jumalalle. Jos tämän sulatamme itseemme, on suoritettu maapallo-vihkimyksen läksy. — Neljäs on Mars-vihkimys, se on miekan kääntäminen riskiksi. Niinkuin Pyhän Hengen vihkimyssarja loppuu

Mars-vihkimykseen, niin myöskin Pojan vihkimys-sarja alkaa Mars-vihkimyksestä. Pojan vihkimys-sarjaan sisältyvät Mars, Jupiter, Saturnus ja Uranus. — Tuomme nämä asiat käytäntöön ja nykyaikaan. Katselen elämää ja ymmärrän, että sota on järjetöntä. Se on niin järjetöntä, että tunnen sisäsäni: tästä lähin en tapa ketään ihmistä, en kenenkään käskystä, enkä missään tilanteessa. Teen kertakaikkiaan selvän eron murhasta, tapahtukoon se sodassa tai muuten. Aivan tavallinen järkevä ihminen voi tehdä tällaisen järkevän ratkaisun ja silloin hän on ottanut ensimmäisen askeleen Pojan tielle. Mutta koska Pyhän Hengen vihkimyssarjan viimeinen vihkimys on myöskin Mars-vihkimys, niin huomaamme, että Mars-vihkimyksessä on kaksi puolta. Ensimmäinen puoli on negatiivinen, passiivinen: minä lakkaan tappamasta, sotimasta. Tämä päätös voi muodostua Pyhän Hengen vihkimyssarjan Golgataksi. Jos päätöksen tehnyt ottaa kiinni Jeesus Kristuksen opista, Vuorisaarnan elämännymmärryksestä, niin silloin hän voi syventää miekan salaisuutta niin, että hän pistää totuuden miekan itseensä ja ojentaa rakkauden ruusuja toisille. Mars-vihkimys ei ole tällöin hänen kohdallaan vain sitä, että hän pistää miekan menneisyytensä hautakummulle, ja alkaa uutta elämää, vaan hän todella alkaa elää uutta elämää. Hän pitää aina totuuden miekan itsessään, ei syytä eikä tuomitse ketään. vaan aina tutkii itseään: osaanko elää niin, että aina olen Vuorisaarnan hengen mukaisessa virityksessä? Silloin aina ojennan rakkauden ja hyvän-

tahdon ruusuja toisille. Siinä on Mars-vihkimyksen positiivinen puoli. — On sanottu, että jos näin tehden aivan kuin syrjäytämme alussa Pyhän Hengen tien ja astumme suoraan Pojan vihkimyssarjaan, alkamalla tappamattomuudesta, sotimattomuudesta, niin elämäkoulussa tulee myöhemmin koettaviksi vanhan liiton taaksejääneet vihkimykset sisäisinä järkytyksinä. Ne tulevat käytännössä koettaviksi siten, että me näissä yhteiskunnissa joudumme aivan kuin teilattaviksi. Joudumme Golgatalle siten, että maailma katsoo meitä syrjäsilmin, leimaa isänmaan petturiksi jne. Golgatalla ollessamme saamme oppia Pyhän Hengen tielle kuuluvaa Merkurius-läksyä, veljeyden läksyä: opi toteuttamaan veljeyttä, vaikka oletkin teilattu. — Pyrkijä saa opetella Venuksen ja maapallon läksyä, vaikka onkin teilattu ja maailman hylkäämä. Hän saa oppia antamaan kunnian Jumalalle ja tulla tottelemattomaksi tämän maailman auktoriteeteille. Sillä tavoin Mars-vihkimys tulee eläväksi ihmisessä ja Pyhän Hengen tie vähitellen koetuksi ja sen tavoitteet saavutetuiksi jokapäiväisessä elämässä. Siitä jatkuu tie eteenpäin. Elämän koulu on sellaista. — Nyt on alkanut myöskin Isän vihkimyssarja, se alkaa pahanvastustamattomuudesta. On tullut jälleen uusi mahdollisuus, voidaan ryhtyä pahanvastustamattomuuden pohjalta ratkomaan elämän pulmia. Tällöin Pyhän Hengen ja Pojan vihkimyssarjat tulevat perästäpäin koettaviksi järkytyksinä. Emme itse ehkä huomaa, että ne on vihkimyksiä, sillä elämäkoulu on melko korutonta. Sisässämme

vain ratkomme asiat. Emme aina osaa itseämme arvostella. Usein yliarvioimme itseämme, mutta voimme myöskin aliarvioida. Molemmat ovat pahasta, pitäisi löytää kultainen keskitie.

20

Kysymys: Mikä meissä eetteris-fyysillisinä olentoina on se vastaavaisuus, joka voi ottaa vastaan ja jossa voi toimia tuo lunastava, luova voima, Kristus-tajunta?

Vastaus: Tässä on kysymys vastaavaisuuksista. On tehty sellainenkin jako, että olemme kuin sipuleita, joissa on seitsemän kerrosta. Meillä on tämä fyysillinen karkea ruumis ja fyysillisen ruumiin sisällä on näkymätön eetterinen kaksoispuoli, joka sisältää kaikki ne voimat, mitä fyysillisen ruumiin kautta tulee esille. Voimia on erilaisia, esimerkiksi kemiallinen assimilatio, joka toimii ruumiissamme lämpönä. Tavallisesti sanomme, että lämpö on kemiallinen toiminta, happi yhtyy johonkin aineeseen. Mutta hapen yhtyminen toiseen aineeseen on ulkonainen ilmiö. Sellaista prosessia ei tapahtuisi, ellei takana olisi se kemiallinen voima, lämpöeetteri, joka saa aikaan yhtymisen. Organismissamme on tuo lämpöeetteri, se on sisäisessä eetteriruumiissamme. — Sitten siinä on voima, jonka tunnemme nimeltä aistimuseetteri, joka luo ja ravitsee aistimemme, ja siinä on sukupuolivoima. Erään voiman tunnemme muistina jne. Eetterisen kaksoispuolen lisäksi

si seitsennäisessä periaatejärjestelmässämme on sellainen, jota sanotaan tshittaksi. Tshitta on mieli, mielikuvitusvoima, joka toimii ajatus- ja tunne-elämänämme. Olemme saaneet sen lahjaksi elämältä ja meidän täytyy oppia sitä hallitsemaan ja rakentamaan siitä jotakin pysyväistä. Eräs periaatejärjestelmämme on aurinen muna eli syyruumis, kuolematon pienoismaailmamme. Sitten on kolminainen jumalallinen puoli: järki, rakkaus ja tahto. — Kun kysytään, mikä se on joka voi ottaa vastaan lunastavan Kristusvoiman, niin ankarasti ottaen se on meidän kuolematon siemenemme, aurinen muna. Se säilyy jälleensyntymästä toiseen. Tämä alempi puoli häviää kuolemassa, kuoleman jälkeen. Pekka Ervast sanoo, että aurinen muna on rakennettu eetteriruumiin korkeammasta aineolemuksesta, muistieetteristä. Sentähden sillä on aineellinen pohja. Kun yritämme elää sellaisen moraalin mukaan mitä Vuorisaarna esittää, niin seuraus on, että se kuolematon, mikä käytännöllisessä elämässä meihin istuuntuu, se yhtyy auriseen munaan, joka kasvaa todelliseksi itseksemme. Kun opimme Vuorisaarnan avulla puhdistamaan alemmaa persoonallisuuttamme kaikesta turhasta kamasta ja roskasta, niin tuosta aurisesta munasta kasvaa Kristuksen avulla uusi ihminen, kirkastettu ruumis, se, josta Paavalikin puhuu.

21

Kysymys: Kristosofista totuudenetsijää vaanii paikalleen jähmettymisen vaara. Miten sen voisi

välttää yksilönä ja ryhmänä, jottei kristosofinen työ jäisi polkemaan paikalleen?

Vastaus: H. P. B. sanoi, että toimettomuus on kuolemaksi. Muistaessamme että olemme vastuussa, voimme ravistaa itsemme hereille. On opeteltava kestäämään kaikissa vaikeuksissa, olemalla uskollinen loppuun saakka. J. R. H. osasi tämän läksyn. Hän oli äärettömän sairas, mutta lähti kuitenkin esitelmämatkalle. Joka näin jaksaa, se hyvin jaksaa. Vieläpä siksikin sunnuntaiksi, jolloin J. R. H. lähti fyysilliseltä tasolta, oli ilmoitettu hänen esitelmänsä. Siinä oli mies, joka teki työtä loppuun saakka. Hänen kestävyytensä salaisuus oli siinä, että hän eli tietoisesti Vuorisaarnan moraalissa, jatkuvassa miehtikelytilassa. Keskittykäämme hänen tavallaan edistämään Mestarin sanomaa, niin vältymme jähmetymiseltä.

22

Kysymys: J. R. H. puhui v. 49 kesäkursseilla, miten Viipurin looshi kielsi häntä puhumasta P. E:n Opettaja-asemasta. Menetimme Viipurin ensimmäisenä. Samoin tuli J. R. H:lle Pohjois-Suomesta kirje, jossa sanottiin, ettei hän saa puhua siellä muusta kuin teosofian alkeista. Tämän jälkeen kääntyivät asiat niin, että Pohjois-Suomi runneltiin sodassa. Ja koska Helsingissäkään ei ollut J. R. H:lle tukea, jouduimme luovuttamaan Hangon. — Pyytäisin

lisää valaistusta, miksi Opettajan tunnustamisesta Opettajaksi riippuu kokonaisen kansan — vieläpä ihmiskunnankin — kohtalo?

Vastaus: Vuoden 1916 Viipurissa pidetty T. S:n vuosikokous oli erittäin kriittinen. Siellä P. E. sanoi: Niinkuin te nyt kohtelette minua, niin käy Suomen kansan. Samat sanat hän toisti seuraavan vuoden vuosikokouksessa, jossa luopui ylisihteeriydestä. Meillä on nyt teosofisen liikkeen historia takanamme ja huomaamme todeksi, että niinkuin P. E:tä kohdeltiin, niin kävi Suomen kansan. Kun tätä asiaa ajattelee, niin se tekee vakavaksi. Jos osaamme tehdä kauniisti työtä, siten kuin Valkoinen Veljeskunta tahtoo, niin järjestyy myös Suomen kohtalo kauniiksi. Suomelle on myönnetty itsenäisyys suuren Maailmanuskonnon työtä varten. Tällä työllä voidaan pyyhkiä pois Suomen vaikeata karmaa.

23

Kysymys: Eikait Paavalin jälleensyntymällä tarkoiteta ketään ihmistä? Kun ryhmänä teemme työtä Vuorisaarnan Mestarin johdolla, Hänen antamiensa elämänohjeiden tunnetuksi tekemiseksi, niin eikö se ole rinnastettavissa Paavalin työhön? Eikö kristosofista liikettä voi sattuvasti verrata Paavaliin ja jättää yksityiset henkilöt omaan rauhaansa?

Vastaus: Teosofisessa liikkeessä näemme sellaisenkin virtauksen, että puhutaan teosofiasta eräänlaisena persoonattomana aatteena ja vältetään mainitsemasta H. P. Blavatskyn nimeä, vaikka nykyaikaista teosofiaa ei olisi olemassakaan ilman H. P. B:n työtä. Niin menetellen teosofiana esitetään mitä keitoksia tahansa ja lopulta tullaan siihen, etteivät teosofit itsekään tiedä mitä teosofia on. Samoin: teemmekö todella työtä "Vuorisaarnan Mestarin johdolla", ellemme tiedä, kuka on Vuorisaarnan Mestari? Henkinen opetus tulee jonkun ihmisen suusta, miksemme siis opettajaamme tunnustaisi. P. E:n kirjassa "Paavali ja hänen kristinuskonsa" on tällainen kohta: "Ilman Paavalin työtä meillä tuskin olisi mitään kristinuskoa ja mitään kristikuntaa". Me voimme sanoa: ilman J. R. Hannulan työtä meillä ei olisi näitä kristosofisia ryhmiä. Olemme tällaisen todellisuuden edessä.

Jerusalemin seurakunta ymmärsi, että Jeesuksen sanoma oli tarkoitettu nimenomaan juutalaisille. Kun Paavali alkoi puhua ns. pakanoille, syntyi ristiriita Jerusalemin seurakunnan ja Paavalin välillä. Noin vuosina 48—49 pidetyssä Jerusalemin apostolokokouksessa sovittiin, että Paavali ja jotkut muut saavat puhua kristinuskosta muillekin kuin juutalaisille. Mutta vaikka Jerusalemin seurakunnassa ajateltiin, että Jeesuksen sanoma oli tarkoitettu vain juutalaisille, niin juutalaiset eivät kuitenkaan ottaneet Kristusta vastaan. Juudan kansa ei kansana suvainnut Jeesusta eikä Jeesuksen oppilaita. Kun roomalaiset valloittivat Jerusalemin, niin juu-

talaiskristillisyys tuhoutui. Jeesuksen koko työ olisi mennyt hukkaan, ellei Paavali vastustuksesta huolimatta olisi puhunut sanomaansa ”pakanoille”. Kun vielä Dionysios Areopagiitta perusti kreikkalaiset mysteriokoulut ja alkoi kasvattaa työntekijöitä Kristuksen työkentälle, niin Paavalin työ kantoi hedelmää. On kokonaan Paavalin ansiota, että meillä on olemassa kristinusko, olkoonkin se semmoinen kuin on. — Samoin: Ellei J. R. H. olisi puhunut P. E:n asemasta, ei kristosofisesta työstä olisi tullut mitään. Maailmanuskonto ei olisi päässyt kapalostaan. Opetus on Opettajan hedelmä, emme voi erottaa niitä toisistaan ilman romahdusta.

24

Kysymys: Olen ymmärtänyt, että totuudenetsijä, joka on sulatellut pahan vastustamattomuutta pyrkimyksissään, voi kokea Damaskos-kokemuksen siinä syvyydessä kuin se henkisen työn kannalta on tärkeää ja hänen oman menneisyytensä kannalta mahdollista. J. R. H. sanoo tästä kokemuksesta, että se voi tapahtua Manaksen, Buddhin ja Aatman tasolla. Kuinka on suurten kosmokraattorien kokemusten laita?

Vastaus: Koska olemme kolminaisia, niin henkiset kokemukset ovat myös kolminaisia. Kun monadimme lähti pitkälle toiviretkelleen, niin siihen lyötiin aatman, buddhin ja manaksen leima. Mona-

dissa herätettiin nämä kolme ”ominaisuutta”, opettaa P. E., sitä ”rajoittavat” jumalallinen tahto, rakkaus ja järki. Koko elämänkenttä on sitä varten, että meistä tulisi toimivia olentoja, rakentajia. Monadi ei ollut rakentaja, se oli jumalallinen kipinä, mutta se pyrkii tekijäksi luomalla ihmisen.

Nyt olemme tällaisia ihmisiä, tajuamme sekä pahaa että hyvää. Olemme tulleet kehityksessämme siihen kohtaan, että on opittava eroittamaan paha hyvästä. On itsenäistytävä ja opittava kantamaan vastuuta teoistamme. Heikkoa heräämistä onkin jo näkyvissä, kansojen johtajatkin ovat herkistäneet korviaan ja tuumaavat, että sota olisi saatava poistetuksi. Mutta todellinen herääminen tapahtuu henkisessä elämässä. Siinä opimme kantamaan yhä suurempaa ja suurempaa vastuuta, tulemalla tekijöiksi maailmankaikkeudessa, **rauhan rakentajiksi**. Tällöin monadiimme lyödyt leimat tulevat esille persoonallisuudessamme henkisenä uudestisyntymänä. Damaskoskokemus voi tapahtua joko järjen, tunteen tai tahdon linjalla. Ensin ainakin järjen linjalla, siitä se sitten syvenee. — Kosmokraattorien, kuten P. E:n Jordankaste-kokemusta en uskalla määritellä. Hän sanoo itse: **Mitä on Sirkriuksen takana, emme tiedä.**

Kysymys: Mikä on se lumousvoima, joka panee ihmiset niin unohtamaan kuolevaisuutensa, että he

ovat koko olemuksellaan kiinni tämän maailman harrastuksissa, rikkauden, vallan, kunnian ja ns. "rakkauden" tavoittelussa?

Vastaus: Maailmaa hallitsevat henkivoimat, jotka heittävät eteemme milloin minkinlaisen lumon. Tehävämme on voittaa se lumo, kieltäytymällä tottelemasta henkivaltoja. Uusi moraali opettaa meitä kääntämään huomiomme pois vanhasta, ja kääntämään katseemme uuteen. Sitä tietä kulkemalla opimme antamaan voimamme Kristukselle. — Paa-valikin puhuu siitä, että Jeesus Kristuksen tuoma elämänymmärrys on saatava seurakunnan avulla taivaallisten henkivaltojen tietoon. Ihmisten tehtävänä on opettaa enkeleitä, antamalla niille uusi moraali käytännöllisen esimerkin avulla.

26

Kysymys: Vaikka on koettu, että sodista on vain suurta vahinkoa, ei ainoastaan voitetuille, vaan myös voittajille, niin miksi kuitenkin yhä valmistellaan sotaa?

Vastaus: Sota on niin äärettömän rakas. Kansat ovat niin tottuneet ihmisten tappamiseen, etteivät henno siitä luopua. Todellista syytä sotimiseen ei ole, sen tietävät kansojen johtajatkin. Mistään ei ole puutetta. Alkanut tuomiokausi vaatii nyt, että ihmisten täytyy herätä siten, että luopuvat sodasta.

Kristillinen kirkko voisi paljon auttaa tätä heräämistä, jos se heräisi ensin itse ja tunnustaisi Jeesus Kristuksen opettajakseen.

27

Kysymys: J. R. H:lla oli tapana viime vuosina huomauttaa kaikkien kristosofisten tilaisuuksien lopussa: "työ jatkuu". Toivoisin lisää selvyyttä, miten työ voi jatkua?, sillä ymmärtäisin jatkumisen olevan ennen kaikkea syvenemistä eikä ainoastaan toistamista.

J. R. H:n kohdalla syveneminen oli jatkuvaa P. E:n aseman esille tuomista syvenevästi. Keskeisin asia henkisessä elämässä onkin Opettajan aseman ymmärtäminen. Voisiko näin ollen ajatella, että nyt olisi asiallista syventyä J. R. H:n elämäntyöhön?

Vastaus: Kysymys on asiallinen ja ajankohtainen, sillä henkisen Opettajan aseman ymmärtäminen antaa pohjan hänen sanomalleen.

Kun Pekka Ervast palasi Amerikasta ja puhui kuin poislähtevä, kysyi J. R. H.: Jokos Sinä meidät jätät? Tähän P. E. sanoi: Enhän minä jätä, mutta minulla on edessäni kaksi matkaa, Egyptin ja Palestiinan matka. Nämä matkat jäivät P. E:ltä fyysillisesti tekemättä — hän teki vain Amerikan matkan, — Egyptin ja Palestiinan matkat jäivät meidän tehtäviksemme. J. R. H. teki nuo matkat. J. R. H:n Egyptin matka oli siinä, että hän selvitti P. E:n

aseman. J. R. H:n Palestiinan matka oli siinä että hän yhdisti P. E:n sanoman Jeesus Kristuksen sanomaan. Mutta noihin matkoihin saattaa sisältyä paljon muutakin. — ”Suuren seikkailun” viimeisessä luvussa kerrotaan salaperäisestä luolakokouksesta, jonka päähenkilöinä esiintyivät professori Batory ja tohtori Kotka. Lisäksi siellä oli elävä Suomen kartta. Lyhyesti sanoen: meille jää mysterioksi kaksi henkilöä. Olemme näiden ihmisten mysteron edessä. Selvittäessämme nuo Suomessa olevat mysteriot, jonne Suomen kartta viittaa, suoritamme matkat Egyptiin ja Palestiinaan. Mutta käytännöllisesti onnistumme noissa matkoissamme vasta sen jälkeen, kun ensin teemme vertauskuvallisen Amerikan matkan, käyttämällä oppaanamme ”Suurta seikkailua”. P. E. kirjoitti sen Amerikan matkallaan.

28

Kysymys: Pohjolan Valon joulukuun numerossa v. 58 V. L. mainitsee kolme kertaa Pekka Ervastian sanat: ”Mitä ensin tapahtuu henkisissä liikkeissä, se sitten toistuu kansassa”. Tämä herättää ajatuksen yksilön vastuusta kuuluessaan henkiseen liikkeeseen, vai kuinka?

Vastaus: Se mikä tapahtuu ensin henkisessä liikkeessä, se toistuu sitten kansassa. Suomen kansa sai itsenäisyytensä ilman aseita, vaikka Suomen kansa ei ole vielä tänä päivänä tunnustanut tätä historial-

lista asiaa todeksi. 6. 12. 1917 Suomi julistautui itsenäiseksi eikä siihen tarvittu aseita eikä ammuksia. Tämä on tosiasia. Jos vietämme oikealla tavalla itsenäisyyspäivää, niin silloin emme puhu mitään aseista. Aseet liittyvät kansalaissotaan, kun kansana riehaannuimme tappamaan toinen toisiamme. Kun ajattelemme, miten me tässä työssä osaisimme viedä Mestarin sanomaa kauniisti eteenpäin, jotta kansamme selviäisi kaikista pulatilanteista, niin ymmärrämme kansan selviävän, kun me itse selviämme pulatilanteista. Meidän tulee omassa itsessämme ja työssämme voittaa kaikki eteen tulevat vaikeudet ja pulmat. Elämä on antanut sellaisen arvokkaan tilaisuuden, että saamme olla mukana Kristuksen Valkoisen Veljeskunnan työssä tätä ihmiskuntaa nostamassa pimeydestä valoon.

29

Kysymys: Ihmisen on vaikea itse nähdä sitä sielullista estoa, joka on totuuden tiellä ja joka odottaa pois raivaamista päästäkseen henkisesti eteenpäin. Mikä auttaisi näkemään tai oivaltamaan itsessään olevan esteen? P. E. sanoo, että Mestari näkee oppilaassa olevan heikkouden, mutta ei sano, sillä ihmisen on se itse keksittävä.

Vastaus: Niinhän se on. Jos Mestari sanoisi virheemme, niin loukkaantuisimme. Olemmehan omasta mielestämme viisaita ja valistuneita. On uskallettua

kenenkään mennä paljastamaan toisen virheitä, sehän on parjausta. Jokaisen täytyy itse keksiä itsessään sen, mikä on poisheitettävä. Henkisessä elämässä ja ryhmätyössä on mahdollista oppia tuntemaan itsensä. J. R. Hannula painosti erikoisesti sitä, että kaiken työmme pohja ja perusta on yhteinen ryhmätyö. Jos sivuutamme yhteisen ryhmätyön, niin kaikki muukin työ kärsii siitä. Ryhmätyöstä silmukoituu esitelmätyö, kirjallisuus, aikakauslehdet ja koko kristosofinen valistustyömme. Kun säännöllisesti kokoonnumme yhteen, yhteiseen opiskelutyöhön tutkimaan, niin vähitellen kasvamme ja opimme tuntemaan myöskin omaa itseämme. Voimme alussa oman järkemme avulla korjata itseämme. Jos huomaamme, että meissä on joku vika, jos esim. kieli yrittää saada aikaan riitaa ja häiriöitä, niin saamme tietää P. E:n sanoneen: koeta pitää kielesi kurissa, ensimmäinen ehto, jos tahdot edistyä ihmisydessä, on kielen hillitseminen. Se on terävä kuin tikari. Kielen hillittömyyteen ovat langenneet kirjat ja henkiset liikkeet; kielen väärinkäyttöön. Voimme ihmisinä korjata itseämme, meillä on sellainen valta kielemme yli. Mutta itsessämme on vikoja, joita emme tunne, emmekä tiedä, että niitä on olemassakaan. Sisäinen tajuntamme, joka käsittää persoonallisuutemme sisäisen puolen, on niin salattu, ettemme tiedä mitä kaikkea siihen sisältyy. Mutta kun teemme tällaista kristosofista työtä ainakin ryhmissä, — mihin muuhun kykenemme on asia erikseen, — niin meissä tapahtuu sellainen prosessi, että koemme sisäistä puhdistusta. Kun

uutterasti ja keskitetysti yritämme syventyä näihin opetuksiin, niin meissä alkaa eräänlainen käyminen. Mitä sielussamme on paha, alhaista ja itsekästä, se nousee pinnalle. Olen katsellut, kun naiset keittävät mehuja, niin pinnalle nousee kiehuessa vaahtoa, joka kuoritaan pois. Niin tapahtuu sielussakin. Pinnalle nousee kelpaamatonta vaahtoa ja silloin vasta näemme, mitä sisällämme on. Epäinhimillinen pursuaa meistä ulos ja silloin saamme siitä kiinni ja voimme heittää sen pois. Puhdistuksen tiellä meistä kiehuu ulos se mikä on paha. Aikanaan voi tapahtua vakavampaakin. Evankeliumeissa kerrotaan kulmakivestä, tiedämme sen olevan pahan vastustamattomuus. Se voi olla kompastuskivi; joka siihen loukkaantuu, hän ruhjoutuu, mutta jonka päälle se kaatuu hänet se ruhjoo, murskaa. Tämä on mystillinen lause. Pahanvastustamattomuus voi helposti tulla loukkauskiveksi. Henkisessä ryhmätyössä siitä voi tulla sellainen loukkauskivi, ettei osaa astua sen yli. Usein se tulee meitä vastaan toisten ihmisten muodossa. Joku ihminen voi olla niin ilkeä silmissämme. Tulee sellainen tilanne ihmisten välillä, että täytyisi nujertaa toinen ihminen. Täytyy kohdella tuota ihmistä pahanvastustamattomuuden periaatteen mukaan, silloin paha aivankuin sulaa ja itse välttyy ruhjoontumasta kulmakiveen. Sitten on syvempi puoli siinä, että pahanvastustamattomuus voi tulla eteen niin, että se aivankuin kaatuu päälle ja silloin se murskaa itsekkyyden. Pahanvastustamattomuus ei ole sellainen kivi, joka tekisi meistä kelvottomia ihmisiä, vaan se päinvastoin murskaa

meissä itsekkyyden niin, ettei se enää nouse. Sitä ei osaa tämän paremmin selittää, mutta kokenut voi tietää mitä se merkitsee. Voisi sanoa niinkin, ainakin joillakin ihmisillä on ollut sellainen mahdollisuus, että on joutunut fyysillisen Mestarin kanssa niin läheisiin kosketuksiin, että hänen olemuksensa on aivankuin kaatunut päälle ja murskannut itsekkyyden. On tapahtunut mystillinen kuolema ja sitä seuraava ylösnouseminen, uudestisyntyminen.

30

Kysymys: Elämme tällaisessa maailmassa, jossa on niin paljon tuomittavaa, paha, syntiä. Kuinka on mahdollista uskoa Jumalan pojan voittavaan voimaan niin itsessä kuin toisessa, ja onko muuta mahdollisuutta voidakseen yhtyä Kristuksen auttamistyöhön, kuin että aina luottaa tuohon Jumalan poikaan, joka on meidän kaikkien takana?

Vastaus: Kysymykseen on oikeastaan jo edellä vastattu. Minkä arvoista työmme olisi, ellei se olisi Jumalan tahdon mukaista. Eihän kristosofisella työllämme olisi mitään arvoa, ellei se ole Mestarin tahdon mukaista. Emmehän me ole tätä työtä alkuun panneet. Työmme perustuksen ovat laskeneet ne suuret Jumalan Pojat, jotka ovat tämän sanoman tuoneet. H. P. Blavatsky pani teosofisen liikkeen alkuun, ja Pekka Ervast oli syntyneen suuren uskonnon keskushenkilö. Hänen työtään jatkoi J. R. Hannula. Heidän opetuksensa ovat meidän käytettä-

vissämme. Heidän kirjoistaan saamme tietää, mikä on heidän sanomansa. Siksi meidän tulee aina koettaa tehdä työtämme sillä tavalla, että se pysyisi elimellisesti kiinni opettajiemme sanomassa. Muutoin työllämme ei ole mitään arvoa. Henkisellä työllä on arvoa vain, jos se on sopusoinnussa Mestarin opetuksen kanssa, jos se saa siunauksen Mestarilta. Jeesuksenkin oppilaat vetosivat kaikissa puheissaan ja opetuksissaan Jeesus Kristukseen. Mm. Paavali toistaa toistamistaan, ettei hän ole mitään, se on Jeesus Kristus, joka on kaikki. Toisille opetuksiksi hän kyllä sanoo omastakin työstään että ”vaikka teillä olisi kymmenentuhatta kasvattajaa Kristuksessa, niin ei teillä kuitenkaan ole monta isää; sillä minä teidät synnytin evankeliumin kautta Kristuksessa Jeesuksessa”. Kyllä hän toisinaan muistuttaa oppilaitaan, mikä on todellinen tilanne. Vaikka Jeesus Kristus on kaiken takana ja hänelle kaikki kunnia kaikesta, niin ei olisi Paavalin seurakuntia ilman Paavalin työtä. Mutta aina hän yritti pysyä kiinni Mestarin sanomassa, että hän saisi Mestarilta siunauksen työlleen.

31

Kysymys: Kätkeytyykö joku totuus ja millä tavalla siihen puheeseen, että Jeesus Kristuksen veri puhdistaa ja pelastaa meidät synnistä?

Vastaus: Kätkeytyyhän siihen totuus, ei sitä olisi muuten sanottukaan. Kristuksen veri puhdistaa ja

pelastaa meidät, jos vain ymmärrämme mitä tuo veri on. Ei se ole se veri, joka vuodatettiin Golgatalle. Paavali antaa sanalle "liha" aivan toisen merkityksen kuin me lihalla ymmärrämme. Paavalin puheissa liha eli sarks merkitsee kuten P. E. opettaa ihmisen alempaa luontoa, himoluontoa. Liha on kansanomainen nimitys, kuten verikin. Vereen kätkeytyy syvä totuus, sillä minä on kiinni veressä. Veremme pitäisi puhdistua niistä epämuodostumista, ominaisuuksista, mitkä eivät ole hengen tahdon mukaisia, ja siksi meidän pitäisi saada vereemme Kristuksen verta, jos käytämme näin karkeaa sanontaa. Se merkitsee sitä, että meidän pitää imeä vereemme se elämänymmärrys mikä on esitetty Vuorisaarnassa. Silloin veremme puhdistuu. — Kun tällaisia sanontoja on käytetty, niin meidän täytyy ymmärtää aikaa, jolloin näistä on puhuttu. Niistä on puhuttu aikana, jolloin "Jumalanpalveluksissa" teurastettiin lehmiä ja härkiä, kanoja ja lampaista ja poltettiin suurilla rovioilla. Vanha Testamentti kertoo minkälaista juutalaisten jumalanpalvelus oli. Kun sellaiselle kansalle, jolla oli tuollainen uskonto, yritettiin puhua inhimillisempää uskontoa, niin tuskin sitä voi muulla tavalla esittää, kun vetoamalla entisiin käsityksiin. Juutalaisilla oli se usko, että Jumala täytyy lepyttää eläinuhreilla. Paavali otti vertauskuvia noista juutalaisista tavoista ja siinä oli väärinkäsityksen mahdollisuus. Kristuksen verestä eli jumalallisesta elämän voimasta on muodostunut usko Golgatan vereen. Kristus merkitsee Jumalan toista olemuspuolta, sitä elämää mikä on maailman-

kaikkeudessa. Se on Kristuksen veri todellisuudessa. Se on Jeesus Kristuksen veri, eikä Jeesuksen veri. Kristus on kuva täydellisestä ihmisestä. Se ihmis-täydellisyys Jeesus Kristuksenkin täytti, kun Jumala Poikana astui häneen Jordanin kasteessa. Kristuksen veri, Kristuksen elämä tulee meihin silloin, kun yritämme voimiemme takaa seurata Jeesus Kristuksen neuvoja ja opetuksia. Se uusi elämä puhdistaa meidän oman veremme niin, että pääsemme irti niistä taipumuksista, tottumuksista ja tavoista, joiden kanssa painiskelemme.

32

Kysymys: Missä ja millä tavalla Atlantis-ajan mustat maagikot ovat jatkaneet kehitystään?

Vastaus: On hyvin vaikea tietää, miten heidän on käynyt. Kaikki riippuu siitä, minkä asteisista mustista maagikoista on kysymys. H. P. B. opettaa sellaisesta mahdollisuudesta, että jos ihminen kokonaan hylkää Jumalan, niin hän voi mennä aivan hukkaan. H. P. Blavatsky puhuu sellaisesta avitchista, mutta hän lisää, ettei ole mitään muuta todellista helvetiä kuin tämä fyysillinen maailma. Me ihmiset olemme sellaisessa asemassa, koska olemme tällaisia järkiolentoja, että voimme luopua Jumalasta ja sentähden henkisyiden ja ihmisyyden pahin vastustaja on materialistinen elämäntähtämys. Vielä pahempi kuin kirkollinen, on materialistinen elämäntähtä-

tys, koska se hylkää Jumalan kokonaan. ”Uskovainen” uskoo kuitenkin jonkinlaiseen Jumalaan ja vaikean tilanteen tullen hän siihen turvautuu. Jos hänen ponnistuksensa on tarpeeksi luja, niin silloin pysyy silta auki jumalkipinän ja hänen itsensä välillä. Surkuteltavassa tilassa sensijaan on se ihminen, joka tosissaan uskoo materialistiseen elämänsäilykseen, kaiken tyhjäksi tulemiseen. H. P. Blavatsky selittää, että tällaisen ihmisen voi käydä niin, että silta Jumalan pojan ja hänen persoonallisuutensa välillä katkeaa. Se ihminen syntyy uudelleen maailmaan heti kuoltuaan, sillä hänellä ei ole mitään kuolemanjälkeistä elämää, siitä ruumistuksesta ei ole säilynyt mitään ikuista. Se on hänen helvettinsä. Jos ei siinäkään elämässä aikaansaada sidettä Jumalan poikaan, niin kuoleman jälkeen hän syntyy taas heti uudelleen. Lopuksi ihminen kärsimyksen tuskissa haihtuu. Miljaardien vuosien työ menee hukkaan. On tällainen mahdollisuus olemassa. Jos on valittavana kahden pahan, virallis-kristillisen elämänymmärryksen ja materialismin välillä, niin viimeksi mainittu on niistä tuhoisin. Huomaamatta se vie ihmisen yhä loitommalle pois jumalallisesta hengestään. — On kerrottu, että Atlantiksella oli sellaisia vaikeita sieluja, jotka olivat todella mustia maagikoita. Pekka Ervast kyllä puhui siitäkin, että mustan maagikon tie on niin vaikea, että sangen harva ihminen jaksaa loppuun saakka. Elämäkoulu on niin kova ja ankara, että ennen pitkää ihminen kääntyy takaisin ja huutaa Jumalansa puoleen ja saa uudelleen katkenneen yhdyssiteen aikaan.

Kysymys: Miten totuudenetsijä pääsisi voittamaan itsessään kalamaisen arkuuden?

Vastaus: Ei siihen liene muuta keinoa kuin nousta ylös vesielementistä. Toisin sanoen, kun ymmärtää, mikä on ihmiselämän tarkoitus ja päämäärä, niin osallistuu tuon päämäärän tavoitteluun, antautuu vapaaehtoisesti henkiseen työskentelyyn ja on vähässä uskollinen. Onhan ihmisyyden tiellä viisaus takana, se ohjaa meitä sellaisien koettelemuksien kautta, että opimme ryhdistäytymään. Näin häviää kalamainen arkuuskin.

Kysymys: Mitä on sisäinen sivistys ja sisäinen kauneus?

Vastaus: Ulkonaisen sivistyksen ja kauneuden tunnemme, sitä on esim. hyvä käytös ja kohteliaisuus. Se on pintahiontaa, sitä opimme mm. kouluopetuksessa. Sellainen sivistys on aivan pinnallista, sillä jos elämä asettaa meidät tiukalle, niin todellinen luontomme tulee esiin. Silloin ehkä huomaamme sisäisen sivistyksen puutteen. Sisäisesti emme sivisty, ellemmme yritä sovittautua Vuorisaarnan moraalin mukaan, oikaisemalla itseämme. Kun huomaamme, että meitä esim. suututtaa, niin täytyy vain muistaa Vuorisaarnan neuvo: älä suutu. Ei tässä

auta itsensä hemmottelu, täytyy oppia olemaan suuttumatta. Kun suuttumattomuuttakin aikansa miettii, niin vähitellen oppii suuttumattomuutta. Ei kuohahda niin helposti kuin aikaisemmin, jne. Sisäinen sivistys kasvaa vereemme sitä mukaa, kun Kristuksen veri meidät puhdistaa, eli paremmin sanoen, kun Vuorisaarnan elämänymmärryksen henki meidät sivistää. — Pekka Ervast puhuu myös siitä, että henkisessä elämässä joudumme kosketuksiin Mestarin kanssa, näkymättömän Mestarin kanssa. On sanottu, että meidän täytyy päästää Mestari itseemme niin, että Mestarin ääni kuuluu meissä, että Mestari asuu meissä. Tällöin teemme aina niinkuin Mestari tahtoo, koska Mestari meissä puhuu.

35

Kysymys: Kun käydään sotaa ja silvottujen ruumiitten päällä ylistetään voittoa, niin kuinka näin julma teko voidaan ymmärtää kristityn teoksi?

Vastaus: Sellainen ei olekaan kristityn teko, vaan niiden, jotka lukeutuvat virallistuneeseen ns. kristikuntaan. He uskovat, että Jumala siunaa sodan. Onhan rintamilla kenttäpiispat ja kenttäpapit, jotka siunaavat sodan myllerryksen. Kirkoissa tehdään lippuvalat ja luetaan sotarukoukset, itseään kristityiksi nimittävät kansat rukoilevat samaa jumalaa tuhoamaan toisiaan. Sellainen jumala on paha henki, eikä Jeesuksen esittämä taivaallinen

Isä. Kristikunta ei tunne eroa Jumalan ja Saatanan välillä. Todellisuudessa on niin, että Saatana se sodan hyväksyy. Se Jumala, jota rintamillakin palvotaan, on tämän maailman Jumala, Saatana. Käsitteet ovat menneet näin sekaisin. Tästä on luonnollisena johtopäätöksenä se, että koska Jumala hyväksyy sodan, niin "kristitty" ei voi olla Jumalaa parempi, olemalla rauhantekijä. — Tämäkin todistaa, että uskonpuhdistus on välttämätön, jotta Jeesus Kristuksen oma oppi ja moraali tulisi kunniaansa. Pekka Ervastin ja J. R. Hannulan kristosofisessa sanomassa uskonpuhdistus on nyt aloitettu.

36

Kysymys: J. R. H. huomautti eräässä henkilökohtaisessa keskustelussamme antaessaan käytännöllisiä neuvoja erään silloisen työmuodon suhteen, että hänetkin voisi ottaa huomioon työn käytännöllistä puolta järjestettäessä. Miksi minun pitää niin paljon sisäisesti pohtia tätä J. R. H:n huomautusta?

Vastaus: Eihän kristosofista työmuotoamme olisi olemassa ilman J. R. H:n työtä. Tämä työmuoto syntyi siten, että J. R. H. puhui syntyneestä uudesta maailmanuskonnosta ja P. E:stä sen keskushenkilönä. J. R. H:ta ymmärrettiin, ja niin syntyi tällainen työmuoto hänen ympärilleen. Oli siis luonnollista, että J. R. H:lta olisi pitänyt kysyä neuvoa kaikissa työtä koskevissa asioissa. Kirjassa

”Suuri seikkailu” kuvataan, miten henkisen liikkeen pitäisi toimia, jotta työ onnistuisi. Professori Batoryn veljeskunta kuvaa henkistä työryhmää, jossa Mestari oppilaineen työskentelee. Oppilaat eivät yritä siellä ristiinnaulita opettajaansa, vaan Mestari ja oppilaat ovat keskinäisessä yhteistyössä, kaikki veljet ovat kunnioittavassa suhteessa keskuudessaan olevaan Mestariin.

Työmme muodostuu hedelmättömäksi puuhaksi, ellei Mestari ole siinä mukana. Jos P. E:n ympärillä olisi ollut Batoryn veljeskunnan kaltainen yhteistyötä taitava veljesjoukko, niin millainen aarre ihmiskunnalle olisikaan jäänyt P. E:n kirjallisuudessa. P. E:n pikakirjoitettuja esitelmiä on kyllä myöhemmin painettu, mutta niitä ei ole P. E. tarkistanut. Oli korvaamaton vahinko, että suuri osa P. E:n työtä jäi keskeneräiseksi. P. E:n luennot kyllä pikakirjoitettiin, mutta pikakirjoittajat tekevät virheitä, heidän kirjoituksensa ovat epätarkkoja. P. E:n tuotanto oli valtava. Jos P. E:n ympärillä olisi ollut keskittynyt veljespiiri, tukemassa ja auttamassa häntä kaikin tavoin, niin ihmiskunnalla olisi nyt käytettävänään kirjallinen aarre, jonka P. E. itse olisi tarkistanut ja korjannut täysipainoiseksi. Näin onnellisesti ei käynyt ja se oli korvaamaton vahinko.

37

Kysymys: Voisimmeko saada kuulla jotain Panacea-Seuran toimintaa valaisevaa, esim. P. E:n suhteesta siihen?

Vastaus: Panacea-Seura on kehittänyt eräänlaisen parannusmenetelmän, josta P. E. puhui puolustavasti.

Ihmiskunnalla on erilaisia pulmia, joista eräs on sairaus. Sairauden syvin syy on itsekkyyks, josta emme pääse niinkään helpolla. Lisäksi jokaisella on vanhaa karmaa, joka purkautuu mm. sairauksina.

P. E. sanoi panacea-menetelmän perustuvan sereoniolliseen magiaan. Kun annettuja ohjeita noudatetaan säännöllisesti, niin siinä rytmissä on parantava vaikutus. Panacea-seura ei ota maksua, kaikki on täysin ilmaista. Jotkut ihmiset uhrautuvat näin toisten puolesta ilman palkkaa, siinä on oikea moraal, se antaa kuin pohjan tuollaiselle yritykselle. Nähtävästi tästä syystä P. E. asettui Panacea-Seuran taakse.

38

Kysymys: Kirjassaan ”Kirkko — ekleesia” P. E. puhuu, kuinka kirkon tehtävänä oli, Jeesuksen tarkoituksen mukaan, voittaa tietämättömyys, sairaus, köyhyys, synti ja kuolema. Eikö tämä tehtävä kuulu nyt kristosofisille ryhmille? Varsinkin sairauden ja kuoleman voittamiseen toivoisin lisäselvitystä.

Vastaus: Ei Jeesus itse perustanut kirkkoa siinä merkityksessä, mitä kirkolla nyt ymmärretään. P. E. opettaa, että Paavali Jeesuksen inspiroimana pyrki seurakuntia perustaessaan, luomaan sellaisen ihmisjoukon, joka aina tietäisi, mitä kristinusko on

ja muodostaisi kiinteän veljesjoukon eli Mestarijohtoisen perheen, joksi sitä myös voisi nimittää. Tämä päämäärä on kauaskantoinen, sillä Jeesus totesi: Ihmisen Pojalla ei ole, minne hän päänsä kallistaisi. Ihmisyyden sanoman levittäjillä ei ole ollut kotia, he ovat tulleet kuin lampaat susien keskelle revittäviksi ja raadeltaviksi. Sanoihan Stefanuskin puolustuspuheessaan: "Te olette tappa-
neet kaikki profeettanne". Tästäkin syystä pitäisi saada syntymään ekleesia, sellainen totuudenetsijän joukko, joka ei koskaan häviäisi, vaan joka eläisi jatkuvasti. Nyt jos koskaan ekleesian muodostuminen on tullut välttämättömäksi, sillä uskontojen sarja on tavallaan loppunut, koska uskontojen korkeampi minä, maailmanuskonto on julistettu. Uusia opettajia tulee tietenkin esiintymään, mutta ne kaikki viittaavat siihen, mitä on annettu. Se henkinen Valo, joka on annettu ihmiskunnalle Buddhan, Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin opetuksissa, pätee tämän luomispäivän loppuun asti. Kun muistamme, että Buddha, Jeesus ja P. E. olivat jo kypsiä hedelmiä, niin tällainen tiedonanto herättää orpouden tunteen. Tällöin on muistettava P. E:n sanoneen, että joku on luvannut viedä hänen työnsä päätökseen... Tämä on huimaava näkemys. Sen ihmisen taakka, joka synnyttää Kristuksessa tämän ihmiskunnan, on valtava. Mikä mahtavuus ja loisto tuleekaan olemaan sillä ihmisellä, siitä meillä tuskin on aavistustakaan. Nyt jos koskaan on välttämättöntä, että saadaan muodostumaan semmoinen veljeskunta, joka olisi koti ihmiskunnan kivireen vetä-

jälle, ettei hänen tarvitsisi aloittaa työtään aina alusta, kuten opettajien on näihin asti tarvinnut aloittaa.

Jotta valiojoukon työskentely olisi hedelmällistä, niin sekä sen yksilöiden että näiden yhteisesti tulee voittaa kysymyksessä mainittuja esteitä. Nuo esteet nivoutuvat toisiinsa, sillä esim. sairauden todellinen syy on itsekkyyys, synti. Kuolemaa sanotaan synnin palkaksi, joten emme voi aloittaa kuoleman voittamisesta suoraan, vaan on aloitettava tietämättömyyden ja itsekkyyden voittamisesta. Siten pääsemme alkuun kuolemankin voittamisessa. — Ja lopuksi: elleimme me kristosofisissa ryhmissä aloita tällaista voittamista, niin kutka sen aloittavat?

39

Kysymys: Se perussy, josta ihmiselämän vaikeudet johtuvat, on itsekkyyys, aineen rajoitus. Se on myös ollut syynä henkisten liikkeiden madaltumiseen. On myös olemassa ns. luonnollista itsekkyyttä. Totuudenetsijänä tahtoisin vapautua kokonaan tuosta rajoituksesta. Miten voisi tuota vapautumista ymmärtää ja kuinka käytännössä toteuttaa?

Vastaus: Uudessa uskonnossa on kaikki pulmat ratkaistu, myös tämä pulma: **todellinen vapautus on henkisessä elämässä.** Kun ihminen liittyy yhteen toisten kanssa tekemään Vuorisaarnan Mestarin työtä, käytännöllistyttämään sitä viisautta ja valoa,

joka meille on annettu, niin hän saa kokea jotakin. Jos oikein ponnistamme henkisessä työssä, tai löydämme tavan, jolla voimme viedä Vuorisaarnan Mestarin sanomaa eteenpäin, niin voimme saada sellaisenkin kokemuksen, että meistä aivan kuin tipahtaa jotakin tien viereen, meiltä otetaan jotakin taakkaa pois.

Ottakaamme vertaus. Kannamme selässämme itsekkyyden kivikonttia, se rajoittaa elämäämme. Tuskin itse näemme, mitä kontissamme on, tunnemme vain sen painon. Konttimme kevenee henkisessä työssä. Aikanaan ehkä huomaamme, että kontistamme otettu kivi onkin edessämme tiellä, toisen ihmisen muodossa. Joku ihminen tulee erikoiseksi kiusaksi. Jos emme osaa suhtautua häneen pahan vastustamattomuudella, niin saamme todeta kontistamme jo pudonneen itsekkyyden kiven olevan jälleen kontissamme. On opittava taito elämään niin, ettei vastusta pahaa. Pahan vastustamattomuus on sitä, ettemme nujerra pahaa, vaan voitamme sen. Jos näin osaamme, silloin eivät itsekkyyden kivet siirry edestämme takaisin konttiimme, vaan ne aivankuin sulavat pois. Pahan vastustamattomuus nojautuu Kristukseen, siihen pitää turvautua. Jeesus jo ennusti: Tulee aika, tuomio, jolloin ihmiskunta jaetaan kahtia. Elämä on tulemassa sellaiseksi, että väkivalta ei kestä. Se tukahtuu omaan mahdottomuuteensa. Väkivalta uhkaa nyt sodan muodossa tuhota kaiken, ja koko länsimainen ns. sivistys on mukana tämän saatanan periaatteen toteuttamisessa. Mutta elämän tarkoitus ei ole, että ihmiskunta tuhoutuisi,

vaan se, että Jumalan valtakunta toteutuisi maan päällä, kuten Isämeidän rukouksessa ikävöimme: Tapahtukoon Sinun tahtosi maan päällä niinkuin se tapahtuu taivaissa. — Ei kukaan estä meitä tekemästä pahaa, saamme harrastaa sellaista elämää kuin haluamme, mutta sitä seuraa romahdus. Jos aiomme Kristusta seurata, on meidän jätettävä vanha elämäntapamme.

Pekka Ervast sanoo kirjassaan "Christosophia": Kun kuolema uhkaa maapalloa, silloin ne ihmiset, jotka eivät ole taivasten valtakunnassa eivätkä sinne tulemaisillaan, siirretään toiselle taivaankappaleelle. Ei teosofia opeta, että maapallo kuolee vanhuuttaan, kuolemanuhka on ihmisten aikaansaannosta. Maapallo kirkastuu. Tämä prosessi on jo käynnissä. On turhaa pohtia, miten tuo kahtiajako tapahtuu, sillä keinot siihen keksii elämä. On sanottu niinkin, että joukko edellisten luomispäivien ihmisiä sai luvan jatkaa koulunkäyntiään tässä luomispäivässä sillä e h d o l l a, että auttaisivat muita ihmisiä.

40

Kysymys: Teosofisen työn epäonnistuttua vuosina 1916—18 siten, ettei Suomen kansa osannutkaan olla tarttumatta aseisiin, P. E. sanoi työn siirtyneen uuteen vaiheeseen: On kasvatettava yksilöitä. On hapatettava Suomen kansaa sisästä päin. Mitä tarkoittaa sisästä päin hapattaminen?

Vastaus: P. E. opettaa, että Suomen kansaa on kauan valmistettu, jotta se itsenäiseksi tultuaan osaisi luoda aseettoman sivistyksen. Sillä on sellaiset talentit ja karma. Uusi aika olisi alkanut suoralta kädeltä, jos Suomen kansa olisi ottanut vastaan sen elämänymmärryksen, jota P. E. julisti. Näin olisi maailmaan tullut yksi kansa, joka ei sodi. Joku ajattelee: tämä on haavetta, kuinka mikään kansa sellaista osaisi! Mutta kansa osaa henkisen liikkeen tuella, sillä mitä ensin tapahtuu henkisessä liikkeessä, se sitten toistuu kansassa. Tänne syntyi pieni joukko, joka lupautui jo ennen syntymäänsä tekemään työtä P. E:n johdolla. Kun tuo joukko — teosofinen työmuodostelma — meni hajalle, niin silloin Suomen kansakin suistui sotaan. T. S. meni ensin kahtia, muodostui kaksi mielipidettä. Toista käsityskantaa edusti P. E., hän piti kiinni siitäkin H. P. B:n opetuksesta, että sota on mustaa hommaa. T. S:n ulkonainen johto otti sen kannan, mikä kannusti sotaan ja väkivaltaan. Näin syntyi kaksi eri virtausta.

Vuonna 1917 P. E. joutui sellaiseen tilanteeseen, ettei hän voinut tehdä enää mitään. Hänellä ei ollut tarpeeksi teosofien antamaa luottoa. Kun teosofit jakautuivat kahteen leiriin, niin näin muodostuneet vastakkaiset voimat kumosivat toisensa ja P. E. jäi todellisuudessa yksin. Suomesta ei tullut kristittyä valtiota, vaikka sellainen oli tarkoitus. P. E. sanoi: Ei ole muuta mahdollisuutta kuin kasvattaa yksilöitä. Kun Mestarin ympärillä on pienikin vakava joukko, joka antaa kaiken luottonsa ja voi-

mansa Mestarille, niin siinä on se voima, joka hapattaa kansaa sisästä päin. Kun Vuorisaarna-johtoinen henkinen liike on yksimielinen, niin se heijastuu kansaan. Kun henkinen liike osaa, niin kansakin osaa johtomiestensä avulla tehdä viisaita päätöksiä. Näin oli tilanne jo Sodoman ja Gomorran-kin aikana: olisi tarvittu 50 oikeamielistä... — Sentähden tällainen työ on niin velvoittavaa. Samalla tässä on mukana ilo, että saa olla tekemässä sellaista työtä, jota jumalatkin tekevät.

41

Kysymys: Nuorena ylioppilaana sain kerran tunnuslauseeksi vuonna 1937: ”Pelasta kuolemaan kuljetettavia ja toimita toki este hirsipuuhun horjuville!” Vasta nyt 22 v:n kuluttua alan nähdä tämän kehoituksen syvyyden. Miten osaisin sen toteuttaa, kun voimat tahtovat uupua?

Vastaus: Historia on paras opettajamme, saamme teosofisen liikkeen historiasta paljon oppia. Syntyi sellainen käsitys, että teosofista sanomaa piti lähteä viemään sinne ja tänne. Perustettiin kaikenlaisia hyväntekeväisyysyhdistyksiä, niitä syntyi kuin sieniä sateella. Tuli niin tavattoman paljon muuta hyvää, että alkuperäinen teosofia unohtui kokonaan. Saamme tästä sen opetuksen, että täytyy oppia keskittymään. On alkanut uusi aikakausi ja teosofit ovat kutsutut sen julistajiksi. Mutta teosofia on

sellainen viisaus kuin on jumalilla eli Mestareilla ja jos me ihmiset ryhdymme sitä viisautta mestaroimaan "käytännöllisemmäksi", ja soluttamaan sitä "hyväntekeväisyys-yhdistyksiin" noiden yhdistysten sallimissa rajoissa, niin silloin viemme teosofian matalikolle. Teosofian on kelvettava sellaisena kuin se on. Jeesuksen oppilaat osasivat pysyä Mestarinsa asian ympärillä. Jos me teosofitkin osaisimme pysyä pääasian ympärillä, niin silloin työemme kantaisi hedelmää. Jos lähemme viemään tätä sanomaa hyväntekeväisyysjärjestöihin, niin ne kyllä osaavat antaa meille kaikenlaisia tehtäviä, niin ettei meille jää aikaa tutkia, mitä teosofia ja kristinusko on. Kaikki voimamme tuhlautuu toisarvoiseen. Auttaessamme ihmisiä pois so-
taisesta elämäkäsityksestä, meidän tulee ymmärtää, ettemme voi ihmisiä väkisin "käännyttää", eikä kannettu vesi pysy kaivossa. Meidän tulee tehdä itsellemme ensin selväksi, mitä teosofia on ja sitten olla kuin kynttilä pöydällä, joka valaisee kaikille huoneessaolijoille. On lähdettävä tavallisena ihmisenä tekemään kristosofista työtä, sillä tavalla voi parhaiten auttaa kanssaveljiään. Tulee olla vähässä uskollinen.

42

Kysymys: Kuulee joskus sanottavan: ellette voi muuta tehdä, niin voitte ainakin lähettää toisillenne siunaavia, rohkaisevia ja rakastavia ajatuksia. Piilekö tässä "lähettämässä" jokin vaara tai ansa?

Vastaus: Ei itse lähettämisessä ole vaara tai ansa, ellei se ole omassa sielussamme, motiivissamme. Persoonallisuutemme tahtoo sangen helposti niittää kunniaa ja mainetta, jopa toisia auttaesaankin. Esimerkiksi näin: Lähettäessämme tietoisesti ja varta vasten mietiskellen ”hyviä ajatuksia”, ja nähdessämme niiden tehoavan, uskomme itses-tämme jotakin ”suurta”. Silloin teemme autettavas-tamme oman suuruutemme porraspuun. Hänestä tulee auttajansa uhri. — Tärkeintä on omien motiivien puhdistus, sillä hyvä ihminen lähettää aina hyviä ajatuksia. — Kun joku esim. sairastuu ja mietiskelemme sairaalle terveyttä, niin itse periaate on tässä oikea ja tulokset siunaavia, ellei mietiskelyn takana ole itsetiedottomiakaan las-kelmia.

43

Kysymys: Henkinen elämä edellyttää vapaaehtoi-suuden ja itsealoitteellisuuden oikeata ymmärtä-mistä. Miten niitä osaisi myönteisesti ymmärtää ryhmätyössä?

Vastaus: Olemalla vähässä uskollinen ja asettu-malla palvelijan asemaan; palvelijan eikä komenta-ajan. Henkinen elämä on palvelemista. On pyrittävä itsealoitteellisestikin palvelemaan Mestarein asiaa niillä vähäisillä kyvyillä mitä omaa. Tällöin kasvaa sekä kyvyt että taito palvella. Aikanaan asetetaan suurempia velvollisuuksia. P. E. opettaa, että on

aloitettava palvelijana kodissa ja on niitäkin, joille kristosofinen ryhmä muodostaa kodin.

44

Kysymys: Mistä tunnemme ne opettajat, jotka tulevaisuudessa syntyvät tänne Suomeen, ettemme kaikin voimin yrittäisi estää heitä, tehdä vaikeuksia heidän elämäänsä?

Mitä kylvätte, sitä niitätte. Mutta miten voimme ymmärtää P. E:n saaman painostuksen Teosofisessa Seurassa? Hänellä jos kellään oli rakkaus ainoana motiivina.

Vastaus: Puu tunnetaan hedelmistään ja opettaja opetuksistaan. P. E. sanoo, että vastaisuudessa kaikki Valkoiset opettajat viittaavat Kristukseen; Kristuksen oppia, Vuorisaarnaa he eivät kiellä. — Henkiset Opettajat eivät synny lunastamaan karmaansa, jonka he ovat jo Tiellä kulkiessaan lunastaneet. He tulevat maailman valoksi, toisia opettamaan. Kun heitä ahdistetaan, niin siitä tulee karmaa ahdistajille. Opettaja antaa anteeksi. Karman laki ei ole kuin kello, sillä ihmiset voivat tehdä pahaa toisilleen, ilman karmallista syytä. Kansatkin voivat hyökätä toistensa päälle ja tuhota toisiaan ilman karmallista syytä, mutta sota luo karmaa ja kostautuu aikanaan: hyökkääjä tulee itse tuhotuksi. — Tilanteen toinen puoli on se, että jokainen kansa, joka varustautuu sotaan, on hyökkääjä. — Juudan kansalla oli sellainen karma, että sitä uhkasi tuho.

Jos se olisi osannut ottaa Messiaan vastaan, niin kansa olisi pelastunut hänen opetuksiaan noudattaessaan. Kun kansa ei osannut, niin karma vyöryi ja kansa hajaantui ympäri maailmaa.

45

Kysymys: Opiskelussa oli puhe Paavalin Damaskos-kokemuksesta. Mitähän viikimystä tämä kokemus vastaa?

Vastaus: Jos Ajattelemme Paavalin elämää ja pysymme ankarasti kiinni historiallisissa tosiasioissa, niin Damaskos-kokemus oli uudestisyntyminen, sillä se oli ensimmäinen tapahtuma Paavalin elämässä Kristuksen työsaralla. Mutta se oli myös kaste, sillä ihminen joutuu kasteen jälkeen Mestarinsa työhön. Jordankasteen jälkeen Jeesus aloitti opetustyönsä. Kun Pekka Ervast koki v. 1896, lokakuussa uudestisyntymisen, jota hän nimitti myös Jordankasteeksi, niin hän aloitti kasteen jälkeen teosofisen työnsä Suomessa. J. R. H. lähti henkisen kasteensa jälkeen teosofiselle työsaralleen. Mutta Paavalin Damaskos-kokemuksessa on myös kirkastuksen piirteet, sillä ne, jotka olivat Paavalin mukana, näkivät valon. Tapaus kuvastaa Bhagavad Gitassa olevaa Ardshunan ja Krishnan tapausta. Se oli vanhan liiton tapahtuma, mutta P. E. nimittää sitä kirkastukseksi. Samoin Paavalin aura avautuu ja matkatoverit näkivät valon. Paavali

ei ollut aivan tavallinen ihminen, hän oli "lain mukaan täydellinen", kuten hän itsestään sanoo. Damaskos-kokemus oli siis uudestisyntyminen, kaste ja kirkastus ja siinä tulivat Paavalin vanhat vihkimykset riistetyiksi päivätaajuntaan. Tästä Paavali ymmärsi, että on avautunut uusi aika. — Paavalin Damaskoskokemus tapahtui Pojan eli Kristuksen vihkimyssarjassa ja uudestisyntymä on siinä Mars-vihkimys, kaste on Jupiter-vihkimys ja kirkastus on Saturnus-vihkimys. Paavali tuli siis Damaskoskokemuksessaan Saturnus-vihkimykseen ja hänen myöhempi elämänsä oli kulkua Golgatan tiellä, Uranus-vihkimyksessä.

46

Kysymys: Mitä merkitsee teosofisessa sanastossa käytetty "kierros"-sana?

Vastaus: Teosofia nykyisessä muodossaan tuotiin länsimaille Idästä, jossa oli vuosituhansien kuluessa kehittynyt okkultinen sanasto. Tätä sanastoa viljeli H. P. Blavatsky sangen runsaasti ja sitä käytetään edelleenkin. Mutta samalla ymmärrettiin, että Länsi tarvitsee muutamille käsitteille omia ilmaisumuotojaan, ja kun vaikeatajuisille filosofis-metafyysillisille opetuksille keksittiin uusia sanoja, niin tällöin puhuttiin mm. "langoista", "spiraaleista", "kierrokista"... , joilla tarkoitettiin kehityksen spiraalimaista etenemistä. Esim. jälleensyntymisen "pyörä"

tai "kierros" muodostuu fyysillisestä ja kuolemanjälkeisestä elämästä yhteensä, mutta tässä "pyörässä" on eri vaiheita, alkeistiloja. Kun sielu ennen fyysillistä syntymäänsä on muodostumisvaiheessaan, niin siinä tapahtuu "pukeutuminen" älyyn, tunteeseen, eetterisiin voimiin ja vasta sen jälkeen ihminen syntyy lapsena fyysillisistä vanhemmista. Fyysillinen elämä on karun todellinen, tässä meidän on ratkottava ihmisen ongelmat. — Kuoleman jälkeen tapahtuu ihmisen purkautuminen "alkutekijöihinsä" ja siinä on jälleen useita vaiheita. — Vastaavaisuuden nojalla käy ymmärrettäväksi myöskin planeettamme kehitys: ennen kuin fyysillinen maapallo on käyttökuntoinen kehityksen kenttä, niin sekin on käynyt läpi erilaisia alkeistiloja, "kierroksia", joissa on valmistettu sekä tätä maapalloa että eri kehityksitiloissa olevia elämän muotoja. Koko elämä — ainekin — on tajuista, kaikki kehittyy, muuttuu jatkuvasti. Yksinpä fyysillinen ruumiimmekin on käynyt läpi suurten muutosten sarjan menneiden juurirotojen kuluessa, eikä tämä muutos koske vain ulkoista muotoa, vaan lisäksi "aineen tiheyttä". H. P. B. sanookin leikillisesti, että tulevaisuudessa ainekin pehmenee, aivommeikin. — Tuollaisten tapahtumien ymmärtäminen tuottaa melkein ylipääsemättömiä vaikeuksia länsimaisille aivoille, jotka ovat tottuneet kaavoihin, **jollaista elämä ei ole**. Elämä on pohjimmaltaan sama kuin Jumala, eikä Jumala asetu ihmisaivojen rajoittuneisuudesta johdettuun kaavoihin.

Kysymys: Haluaisin kuulla, mikä ero on kosmillisella ja mystillisellä Kristuksella?

Vastaus: Kosmillinen Kristus on "Logoksen toinen persoona" eli, kuten P. E. selvemmin opettaa: Isän Jumalan tajunnassa oleva täydellisyyskuva, elävä kuva täydellisestä Ihmisestä. Tässä aurinkokunnassa syntyy täydellinen Ihminen, siihen kohdistuu Isän rakkaus, taivaallinen Isämme rakastaa sen esille. Isän rakkaus on kosmillinen Kristus, ja siinä kehityksen kentässä, jota nimitämme aurinkokunnaksi, Isän rakkaustajuntaa edustaa suuri taivaallinen hierarkia: aurinkokuntamme johtavan Logoksen Poika-ryhmä. Pyhän Hengen ryhmä edustaa Logosta järkenä, Pojan ryhmä rakkautena ja Isän ryhmä tahtona, majesteettiutena.

Elämä pyrkii kehityksen tietä luomaan täydellisen Ihmisen, sellaisen Olennon, jossa Isän rakkaus eli Kristus saisi muodon, ilmenisi. Tämä fyysillinen maailma on ilmennyksen maailma, täällä pitää Isän rakkauden ilmetä, saada muoto. On luotava sellainen astia, johon Isän rakkaus voi ottaa asuntonsa. Tällaiseksi astiaksi soveltuu vain ihmisasteen saavuttanut kehitysmuoto ja tähän päämäärään on kehittyvä elämä pyrkinyt. Se päämäärä on nyt saavutettu, ajatteleva, tunteva, tahtova ihminen on muodostunut.

Tuli aika Isän rakkauden, täydellisen Ihmisen kuvan, kosmillisen Kristuksen laskeutumiseen fyy-

silliseen maailmaan. Ratkaiseva tehtävä kuului aurinkokuntamme Logoksen Poika-ryhmän johtajalle. Pekka Ervast sanoo kirjassaan ”Teosofian sanoma nykyajalle”, että eräs elohimeistä, (jumalista, sillä elohim merkitsee jumalat) Kristukseksi nimitetty olento, Logoksen Poikaryhmän johtaja syntyi Jeesus Natsarealaisena; siis tavallisena ihmisenä maailmaan. Jordanin kasteessa Isän rakkaus eli kosmillinen Kristus laskeutui Jeesukseen. Aurinkokuntien takainen (kosmillinen) Kristus otti asuntonsa siinä Olennessa, joka aurinkokunnassamme edustaa Kristusta: Logoksen Poika-ryhmän johtajassa. **Tämä tapahtui ensimmäisen kerran fyysisessä maailmassa, sellaista ei ollut ennen tapahtunut.** Siksi Jeesuksen elämä oli käänteentekevä ihmiskunnalle. Hänessä Kristus sai muodon, joten hän saattoi sanoa: Ken näkee minut, hän näkee Isän, joka minut lähetti.

Pekka Ervast opettaa, että kun Kristus näin saavutti sen kohteen, mihin kehittyvä elämä oli alusta asti pyrkinyt, niin Jeesuksen saavutuksessa Kristus tuli lähelle jokaista ihmistä, se tuli päivätajuntamme taakse. Kristus on nyt jokaista lähellä, se vaikuttaa nyt jokaisen ihmisen sydämessä **mystillisenä Kristuksena.** Jokainen ihminen voi päästä kokemaan Kristusta mystillisenä todellisuutena omassa sielussaan, ja se tie, joka vie mystillisen Kristuksen yhteyteen, on **Vuorisaarnan moraal**i. Vain Kristus pelastaa meidät pahasta. Kun Vuorisaarnan tietä kulki, sen moraalia käytännöllisessä elämässä toteuttaen joudumme kokemaan mystillistä Kris-

tusta, niin silloin tiedämme **kokemuksesta**, mikä se ihmistäydellisyys on, johon Isä meitä johtaa. Saamme kokea täydellistä Ihmistä, Kristusta; silloin on päämäärämme silmiemme edessä, siinä on pelastuksemme.

48

Kysymys: Onko Mars-vihkimyksellä ja maapallon eetteröitymisellä mitään yhteistä?

Vastaus: Vihkimys on yksilöllinen asia ja Mars-vihkimys asettaa pyrkijälle läksyn: Ratkaise suhteesi sotaan. — Tämän lisäksi on muistettava, että **ihmiskunta** on saanut sotakysymyksen ratkaisemisessa ”kolme koputusta”. Gautama Buddha opetti vanhan liiton korkeimpana apostolina ja Logoksen Pyhän Hengen vuodatuksen edustajana: **Älä tapa yhtään elävää olentoa**. Jeesus Natsarealainen opetti uuden liiton apostolina ja Logoksen Poika- eli Kristusvuodatuksen edustajana: **Käännä miekkasi ristiksi, joka miekkaan tarttuu, hän miekkaan hukkuu**. Pekka Ervast opetti uskontojen korkeamman minän edustajana ja Logoksen Isä-vuodatuksen apostolina: **Älä vastusta pahaa, vaan voita paha hyvällä**. Nämä kolme koputusta, joista viimeinen oli **tuomiokauden avaus**, vaikuttavat opetuksen lisäksi voimina maailmassa. Koko ihmiskunta on joutunut ravisteltavaksi nimenomaan sotakysymyksessä, sillä kansat on kutsuttu tuomiolle: Lopetatteko sodat, vai tuhoudutteko? Vaihtoehtoa ei ole. Tämän tosiasian edessä

maailman kansat kamppailevat parhaillaan, jopa yrittävät pienissä ja suurissa kongresseissaan löytää ulospääsytietä uhkaavasta yhteistuhosta. — Elämä itse todistaa näin, että koko ihmiskunta on joutunut Mars-vihkimyksen eteen siinä alustavassa merkityksessä, mitä vanhan liiton korkein saavutus edusti: **Älä tapa.** Kansoille tämä käsky on esitetty — toistaiseksi — Buddhan avaamana järjellisenä näkemyksenä, sillä kansojen on järkensä valossa nähtävä sota järjettömäksi. — Jeesuksen ja Pekka Ervastin vastaavat ja syvennetyt opetukset kaikuivat toistaiseksi yksilöille, sillä kristittyjä kansoja ei vielä ole. — Tuomiokausi, ihmiskunnan jakautuminen vasemmalle ja oikealle on alkanut ja planeettamme on eetteröitymässä, kirkastuksen tiellä.

49

Kysymys: Miten voisi olla hätäntymättä sairauden rynnistäessä?

Vastaus: P. E. antaa sen neuvon, että elämämme on Isän kädessä ja sairaus on karmallinen seuraus omista teoistamme. Nämä kaksi seikkaa ovat omiaan rauhoittamaan mieltä sairauden tullessa. Esim. kuume on puhdistava, usein hätäännyimme liikaa kuumeen noustessa. Tämä ei suinkaan merkitse, ettei olisi käytettävä tarjolla olevaa apua sairauden sattuessa, mutta rauhallinen mieli on suuri tekijä terveyden palauttamiseksi.

Kysymys: P. E. sanoo, että taivasten valtakunta toteutuu silloin, kun kuolema uhkaa maapalloa ja ne, jotka eivät ole taivasten valtakunnassa tai siihen tulemaisillaan, siirretään toiselle taivaankappaleelle. Saisiko tähän valaistusta?

Vastaus: P. E. opettaa, että maapallo astuu kirkastuksen tielle, se eetteröityy niin, ettei täällä voi elää, ellei elä henkistä elämää. Täytyy oppia hengittämään puhtaita, taivaallisia ajatuksia ja tunteita, sitä vaatii etenevä maapallon eetteröityminen. — Maapallon kuolemanuhkan näemme yhäti voimistuvassa militarismissa, joten elämme parhaillaan kuolemanuhkan edessä. Elämme tuomiokaudessa ja siis P. E:n mainitseman ihmiskunnan kahtiajaon edessä. — Minne osa ihmiskuntaa siirretään, siitä P. E. ei mainitse, mutta luonto keksii keinot, kuten se on keksinyt tähänkin asti. Meille on tärkeintä ymmärtää ihmiskunnan kahtiajaon jakoperusteet, mitä merkitsee olla taivasten valtakunnassa tai sen ulkopuolella. Räikeimmän vastakohtan taivasten valtakunnan elämälle muodostaa sota, joka on ryöstöä ja murhaamista. Luopua sodasta, merkitsee ensimmäisen askeleen ottamista taivasten valtakuntaa kohti, sillä tuo valtakunta on rauhaa, iloa, sopusointua...

Kysymys: Sanotaan, että jos on omistamisen halu ystävyysuhteissa, niin tällainen asenne on taivasten valtakunnan kannalta jotenkin ”vasenkätinen”. Miten tämä on ymmärrettävissä?

Vastaus: Rahaakin voidaan sekä rakastaa että himoita. Useimpia vaivaa rahanhimo. P. E. sanoi eräässä puheessaan, että jos hänellä olisi vaikka miljoonia, niin hän osaisi niitä käyttää. Hän olisi käyttänyt niitä henkisen työnsä edistämiseksi, rakkaudesta ihmiskuntaa kohtaan, Jumalan tahtoa toteuttaessaan — eikä omaksi hyvinvoinnikseen. Tällainen on rahan rakkautta, raha palvelee Mestarin asiaa. — Halu omistaa ystävyys, on omistamisen himoa. Kun rakastamme toisiamme sillä rakkautella, jolla Kristus rakastaa meitä, niin siinä rakkautta ei ole vaatimuksia toista kohtaan, vaan auttamisen tahtoa. Tosi ystävyys on rakkautta ilman ehtoja, se on iloista palvelemista.

Kysymys: Mitä tarkoitetaan kun sanotaan, että Mestari on mukana henkisessä työssä?

Vastaus: Sanoihan Jeesuskin: Missä kaksi tai kolme kokoontuvat minun nimeeni, siellä minä olen heidän keskellään. Mestari on mukana alkamassaan

henkisessä työssä, mikäli sitä työtä tehdään Mestarin hengessä. Mestari on kuolematon; hän elää, vaikka ei olisikaan ruumistuneena. — On huomattava, ettei ”Mestarin nimessä” kokoontuminen merkitse hänen nimensä huutamista. Kristikunta on tottunut huutamaan ”Herra Herra”, mutta P. E. sanoo, että kun Jeesus toisinaan poikkeaa kirkkoon, joka on rakennettu hänen nimeensä, niin hän seisoo alakuloisena ovenpielessä, sillä häntä ei tunneta. Mestari on mukana silloin, kun seurataan hänen opetuksiaan.

53

Kysymys: Kun säännöllinen mukanaolo ryhmässä ja esitelmissä estyy, niin onko siihen syynä se, ettei ole osannut asettaa henkistä elämää ensimmäiselle sijalle?

Vastaus: Henkinen elämä on voittamista. Ei voittaminen ole täysin todellista niin kauan, kun se on vasta ajatuksissa ja tunteissa. Olemme ehkä voittaneet epäilykset Mestarin sanomaa kohtaan ja saatamme olla siihen myötätuntoisessa suhteessa; tällöin voitto on vasta ajatusten ja tunteitten tasolla. Mutta voitto on todistettava käytännössä, esim. olemalla mukana työssä, silloin voitto muuttuu teoksi, todellisuudeksi. Tällöin on voitettava tielle tulleita esteitä. Esteiksi tulee tavallisesti ennen hankitut velvollisuudet —, onhan noloa jäädä pois kutsuista kristosofisen esitelmän takia. Ehkä on,

mutta henkinen elämä odottaa meiltä ensimmäistä sijaa, sen tulisi olla numero yksi, kuten J. R. H:lla oli tapana sanoa. Se odottaa meiltä voittoa voiton perästä, kunnes olemme kokonaan antautuneet palvelemaan ihmisyyttä.

54

Kysymys: Salomonin temppelissä oli ilmestysmaja, jossa Herra ilmestyi ja opetti. Mikä vastaa ilmestysmajaa aikamme henkisessä liikkeessä?

Vastaus: Ilmestysmajaa vastaa välitön suhde Valkoiseen Veljeskuntaan. Alkukristillisellä ajalla, Paavalin seurakunnissa tämä "maja" oli todellinen siten, että Jeesus astui täydellisten keskelle pyhän ehtoollisen aikana ja opetti, kuten P. E. kertoo. Oppilaat noissa seurakunnissa toteuttivat Mestarin opetuksia ja elivät Jeesus Kristuksen hengessä, siksi suhde Veljeskuntaan oli välitön. Myöskin nykyaikana on kysymys Mestarin opetusten seuraamisesta, Vuorisaarnan toteuttamisesta.

55

Kysymys: P. E. puhuu epäjumalien kaatumisesta. Voisiko saada tarkempaa selvyyttä asian psykologisesta taustasta itsetuntemuksen avuksi? Miten voisi nousta tuollaisen "kaatumisen" aiheuttamasta pettymyksestä ja väsymyksestä?

Vastaus: Epäjumaliamme ovat persoonallisen onnen aiheuttajat: rikkaus, valta, kunnia, nautinto... Ne ovat tämän tavallisen elämänkoulun kiihokkeita, niitä ihmiset tavoittelevat. Elämä kouluuttaa meitä siten, että se antaa rikkautta, kunniaa, valtaa, nautintoja..., jotta saisimme niistä sen opin, minkä ne antavat. Kokemus saattaa muuttaa uskomme ja näin olemme tilaisuudessa itse luopumaan noista maailman tarjoamista ja ihmisten kilvoittelemista arvoista. Ellemme ota kokemuksista oppia, niin elämä kouluuttaa niiden arvojen puuttumisella. Se heittää epäjumalamme nurin ja meidän on pakko katsella niiden raunioita. Siksi viisas yrittää asettautua autuudenjulistusten henkeen: Autuaita köyhät hengessään, puhtaat sydämistä, oikeamieliset, lempeät, rauhanrakentajat..., hän katselee maailman "helisevää vaskea" Vuorisaarnan näkökulmasta ja luopuu persoonallisen onnen tavoittelemisesta. Silloin epäjumalan kaatuminen ei johda katastrofiin. — Ihmiset ja aatteetkin voivat muodostua epäjumaliksi; eräitten epäjumala on sota. Sota ehkä onkin suurin epäjumalista, sillä paljon on ihmisiä, jotka jaksavat luopua nautinnoista, alistuvat nöyrästi köyhyyteen, kunniantomuuteen, elävät alistettuina, poljettuina, mutta sota hurmaa. Vain Vuorisaarnan moraali voi vapauttaa tästä hurmasta.

Kysymys: Vanhan liiton aikana kasvatuksessa vedottiin usein pakkoon ja uhattiin Jumalan kostolla, uuden liiton kasvatushenki on rakkaus. Mikä olisi nyt Pekka Ervastin opetuksia noudattaen tärkein menettelytapa? Sanotaanhan aikaamme tuomio-kaudeksi.

Vastaus: Jos kasvatuksella tarkoitetaan toisen ihmisen vaikutusta kasvatettavaan, niin parhain ”kasvattaja” on käytännöllinen esimerkki. Esim. lapset seuraavat vanhempiensa esimerkkiä melko helposti. Varsinaisessa opetustyössä on vedottava järkeen, se vain tehoaa tähän viidennen rodun ihmiseen.

Mutta kysyjä tarkoittanee henkistä kasvamista ja kasvattamista. Sitä on nimitetty itsekasvatukseksi, vaikka tuokin sana on niin pilattu, että sillä voidaan käsittää aivan mitä tahansa. Joku voi kasvattaa itsestään vaikkapa kangsterin, oikean ”kovanaaman”. — Ehkä pitäisi sanoa: oikaisen itseni Vuorisaarnan moraalin mukaan. Tällöin itsensäoikaisija kasvaa ihanteensa — Vuorisaarnan — kaltaiseksi.

Uusi, planeetallemme purkautunut luonnonvoima työskentelee ryhmien kautta, opettaa P. E. Veljesryhmä on työn keskus. Nyt ei riitä mietiskely ”viileissä metsissä” eikä palvonta luostareitten pimennoissa, nyt odotetaan työtä, nyt pitäisi saada jotakin aikaan. Tähän viittaa myöskin aikamme

teknillinen kehitys: on tullut suuret mahdollisuudet viedä Mestarin sanomaa ihmisten tietoisuuteen. Henkistä työtäkin voidaan nyt tehdä moninkertaisella teholla entisiin aikoihin verrattuna. P. E. sanookin, että ihmisen tehtävä on kasvaa luojaksi, tekijäksi maailmankaikkeudessa. Uusi uskonto leviää maailmaan vain työn kautta. Työssä saa kokemusta ja kokemuksesta viisastuu. Mietiskely tapahtuu hedelmällisesti henkisen työn yhteydessä ja ryhmätyö, yhteistyö ryhmissä muodostuu dynaamiseksi, keskitetyksi ponnistukseksi, jolloin saadaan aikaan myös näkyviä tuloksia: esitelmät, kirjallisuus, aikakauslehdet jne. Ja muistettakoon: Henkinen työ on vapaata, vapaaehtoista, onnellista ja siunattua.

57

Kysymys: Haluaisin kuulla hengen ja muodon keskinäisistä suhteista, mitä esim. ovat seremoniat, mihin niillä yleensä pyritään?

Vastaus: Hengen ja muodon keskinäinen suhde on se, että henki on numero yksi ja muoto numero kaksi, henki on herra ja muoto palvelija. Tämä merkitsee uskonnoissa ja henkisissä liikkeissä sitä, että uskonnonperustajan sanoma, oppi, on numero yksi, se on herra, ja muodot: kirkot, seurakunnat, yhdistykset..., niiden muotomenot, rituaalit, seremoniat... ovat palvelijoita, ne ovat vasta toisella sijalla. Kirkoissa ja teosofisessa liikkeessäkin tämä

asetelma on käännetty nurin. Kirkoissa ei ole Kristus herra, vaan hän on tehty teurasuhriksi, kristittyjen syntijuhdaksi, hänen teloitustaan kristityt ylistävät. Kirkot virkamiehistöineen ja muotomenoineen ovat herroja, sillä he määräävät, mitä kristinusko on. Kirkoissa ei suvaita Kristusta opettajana, jonka sanomaa kuunneltaisiin ja seurattaisiin.

Samoin on käynyt teosofisessa liikkeessä. H. P. Blavatskya ja hänen takanaan olleita Mestareita ruvettiin epäilemään, Blavatsky leimattiin humbukimestariksi ja Mestarit kummituksiksi. Seurojen, yhdistyksien ja johtohenkilöiden maine, kunnia, tuli numero yhdeksi, palvelijoista tehtiin herroja. Täten kirkot ja henkiset liikkeet ovat toistuvasti ajautuneet matalikolle.

Seremoniat, mikäli sellaisia käytetään, ovat veljestilaisuuksien kaunistuksia, ne palvelevat, kohottavat tunnelmaa vastaanottavaisemmaksi Mestareitten sanomalle. Tällaisen palveluksen tekee mm. hyvä musiikki, näytelmät jne., sekä tilaisuutta varten sommiteltu ohjelmisto.

58

Kysymys: J. R. Hannula mainitsi täällä viimeisen kerran käydessään, että työ jatkuu. Tarkoittiko hän sanoillaan yksityistä henkilöä vaiko kristosofista työtä yleensä?

Vastaus: Ehkä J. R. H:lla oli toiveita työnsä onnistumisesta, olihan se kantanut hyviä hedelmiä.

Ainakin hän saattoi viitata omaan työhönsä: hän jatkoi P. E:n työtä. Pekka Ervast sanoi vähää ennen kuolemaansa, että joku on luvannut jatkaa hänen työtään ja viedä sen päätökseen. J. R. H. vei P. E:n työn päätökseen siten, että hän selvitti P. E:n henkisen ja okkultisen aseman suuren Maailmanuskonnon keskushenkilönä. Mutta Pekka Ervast tähtäsi työllään paljon kauemmaksi. Hän puhui mm. siitä, että tänne Suomeen on syntyvä Mysteriorpisto, henkinen koulu, jossa maailman eri puolilta tulleet henkiset valiot saavat kasvatusta, jotta heistä tulisi työntekijöitä. Tällaisen tehtävän päätökseenvieminen ei ole hetken työ, siksi ”työ jatkuu”-sanonta merkitsee myöskin suurta yhteisponnistusta. — P. E. viittasi mm. siihen, että palestiinalainen aika on jälleensyntynyt Suomessa, siis myöskin Paavalin seurakunnat; Paavalihan jatkoi Jeesus Kristuksen työtä. P. E. sanoi, että niitä sieluja, jotka olivat mukana ensimmäisissä seurakunnissa, on syntynyt maailmaan viime vuosisadan lopusta lähtien ja yhä uusia tulee syntymään. Heissä on pelastus.

59

Kysymys: Jeesus sanoi: Olkaat viisaita kuin käärmeet, mutta viattomia kuin kyyhkyset. Mitä on tuo käärmeen viisaus?

Vastaus: Vihittyjä, valkoisia Mestareita on nimetty mm. käärmeiksi ja naakoiksi. Nimitys on

vertauskuvallinen, useammassakin merkityksessä. Käärme voidaan kääntää ympyräksi ja yhdistää sen pää ja pyrstö. Tässä asennossa käärme kuvaa sitä, että kehityksen eli henkisen kasvun alku (pyrstö) on henkisen kasvun tietä kulkiessa saavuttanut täytymyksensä (pään), on saavutettu täydellisyys, (pää ja pyrstö yhtyvät). Käärme on parempi vertauskuvaksi kuin piirretty ympyrä, sillä käärme on elävä olento, jolla on pää, ja pää kuvaa viisautta.

Käärme kuvaa lisäksi sitä, että meissä on luova voima, ns. kundaliini eli käärmetuli. Sen sijainti fyysillisessä ruumiissa on selkärangan alapäässä ja siitä säteilee sukupuolivoima. Vain Kristus saa herättää meissä tuon luovan voiman ja silloin sukupuolivoima tulee voitetuksi. Herättyään se nousee käärmeen muodossa ylös selkärankaan pitkin ja yhdistää sydämen ja pään voimat. — Tätä luomisalamaa on Kalevalassa kuvattu — kuten P. E. opettaa — Pohjolan suurella härällä, jolla oli ylinhimilliset voimat. Valkoisessa Mestarissa tuo voima esiintyy yhtyneenä kyyhkysen viattomuuteen.

60

Kysymys: P. E. opettaa, ettei ole rakkautta ilman puhtautta eikä puhtautta ilman rakkautta. Voisiko tätä seikkaa valaista?

Vastaus: Ns. koskematon ”ensilempi” on heikko kajastus rakkaudesta, joka samalla on puhtautta.

Se on tosin illuusio, harhakuva, joka särkyy ensimmäisessä vastoinikäymisessä, mutta elämä on viisauudessaan järjestänyt sen, jotta saisimme aavistuksen todellisesta rakkaudesta kokemuksen kautta. Ensilemmen huumaus särkyy fyysilliseen kosketukseen ja silloin kukaties huomaamme ”rakkautemme” olleenkin omistamisen halua. — Vasta myöhemmin voi aviopari oppia kokemusten ja käytännön koulussa, että rakkaus on palvelemista, auttamistahtoa.

Äidin rakkaus lapseen lähentelee jo sitä rakkautta, joka samalla on puhtautta, äidin rakkaus on samalla auttamistahtoa ja anteeksiantoa. Täydellimmäisenä rakkauskyyky on Mestarissa, hänen rakkautensa oppilaitaan kohtaan. Mestari näkee, miten aloitteleva oppilas häntä pettää, mutta hän rakastaa kuitenkin, koettaa auttaa ja oikaista. Oppilaalla saattaa olla ”takataskussaan” jokin oma — vaikkapa itsetiedotonkin — tavoite, jota hän pyrkii toteuttamaan ja Mestarin sanoma joutuu hänen pyrkimyksensä astinlaudaksi. Mutta Mestari kärsii ja odottaa, sillä oppilaan on itse nähtävä erehdyksensä ja nöyryyttävä, muuten hän tallaa paikallaan. — Jos perhonen otetaan kotelostaan väkivalloin, niin siitä tulee lentokyvytön rampa.

Kysymys: Pekka Ervast sanoi Amerikkaan lähtiessään, että hänen on kirjoitettava siellä kirja,

joka piirtää suuren uskonpuhdistuksen suuntaviivat. Se kirja on "Suuri seikkailu", eräänlainen matkakuvaus. Miten siinä piirretään nuo suuntaviivat?

Vastaus: Pekka Ervast kirjoitti v. 1909 kirjassaan "Uudenajan aamunkoitteessa": "Pohjois-Amerikassa tulee — emme tiedä kuinka pitkän tai kuinka lyhyen ajan perästä — esiintymään suuri Opettaja, joka perustaa uuden maailmanuskonnon". Noin 25 vuotta myöhemmin Pekka Ervast oli itse Pohjois-Amerikassa ja kirjoitti kirjansa "Suuri seikkailu", jossa hän selvittelee käsilläolevaa uskonpuhdistusta, mikä samalla on uutta uskontoa, joka puhdistaa vanhaa. P. E:n v. 1909 lausuma ennustus siis toteutui.

Tavallisin ajatus uskonpuhdistuksesta lienee, että se on vallitsevan kirkkouskonnon puhdistusta niistä kasvannaisista, joita siihen on historian kuluessa muodostunut. Tällaista uskonpuhdistusta teki mm. Luther. "Suuressa seikkailussakin" sanotaan, että helvettioppi olisi poistettava kirkkouskonnosta ja sen tilalle asetettava jälleensyntymisoppi. Hyvä näinkin, onhan sekin uskonpuhdistusta. Mutta lopullinen puhdistus täytyy kuitenkin tapahtua meissä ihmisissä, muuten kaikki muut "uskonpuhdistukset" ovat tehottomia. Todellinen uskonpuhdistus on sitä, että me ihmiset puhdistamme oman "uskomme", oman sielumme valheellisista käsityksistä, väärästä elämänymmärryksestä ja moraalittomuudesta ja omaksumme Vuorisaarnan moraalin ja sitä toteutamme. Tällainen uskonpuhdistus on yksi-

löllistä työtä, eikä se ole hetken työ. Siinä tarvitaan sekä opastusta että tarmoa, sitä tehdessä pitää paljon tutkia, miettiä ja voittaa esteitä, sillä elämä tuo tielle ansoja ja kuoppia, joiden yli on astuttava. Oman itsensä puhdistaja — puhdistuksen tiellä kulkija — saa matkaoppaakseen ”Suuren seikkailun”. Tämän kirjan sekä muitten Pekka Ervastian kirjojen toverina itsensä puhdistaja suuntaa matkansa ”Amerikkaan”, tuntemattomille alueille, seuraten ”Suuren seikkailun” päähenkilön, tohtori Kotkan jälkiä.

Matkailijan ensimmäinen pysähdyskohta on ”tohtori Madison”, eräänlainen henkitieteen yleisnero, joka on sangen hyvin perehtynyt useihin uskontoihin, henkisiin liikkeisiin ja teosofisen liikkeen eri sisarliikkeisiin. Näin tulee myöskin kristosofisen totuudenetsijän tehdä, jotta häntä ei veisi maailman tuulet. Mutta hän ei saa pysähtyä tällaiseen ”torniin”, vain katsellakseen sieltä henkisiä liikkeitä. Niin teki Madison ja sai ystäväkseen katolisen kirkon piispan, niin teki tavallaan T. S. ja sai ystäväkseen ”vapaakatolisen kirkon”. Totuudenetsijän on mentävä eteenpäin toiseen pysähdyspaikkaan, Whitewayn siirtolaan.

Whitewayssa pyritään toteuttamaan Vuorisaar-
naa, ainakin siirtolan perustaja on kokenut Jumalaa ja ymmärtää todellista kristinuskoa. Mutta hänkään ei osannut mennä eteenpäin: ”Mr. Newberg Whitewayssa on kokenut, mutta pysähtynyt siihen”. — Vuorisaarnan seuraaminen on myöskin kristosofisen etsijän elämäntehtävä ja jos hän ei pysähdy

tiellä, niin häntä odottaa kolmas ja viimeinen pysähdyspaikka vertauskuvallisella Amerikanmatkallaan: salaperäinen "Versailles".

"Versailles" häntä kohtaa kaksiysteriota: professori Batory ja tohtori Kotka, sekä luolokokouksessa esiinloihdittu Suomen kartta. Nämä jäävät mysterioiksi "Suuren seikkailun" lukijalle. Elävä Suomen kartta antaa kuitenkin vihjeen: Kun saavut "Amerikanmatkallasi" eli etsijän tielläsi kohtaan, jolloin eteesi nousee kaksiysteriota, professori Batory ja tohtori Kotka, niin suuntaa matkasi takaisin Suomeen, sillä Suomessa nämä arvoitukset ratkaistaan. Sinun on tehtävä Amerikanmatkasi jälkeen vielä ne kaksi matkaa, joista Pekka Ervast puhui Amerikasta palattuaan: matkat Egyptiin ja Palestiinaan. Egyptin matkalla selviää tohtori Kotkan mysterio ja Palestiinan matkalla professori Batoryn mysterio. Näiden kaikkien matkojen jälkeen ymmärrät enemmän aikamme suuria tapahtumia ja voit ratkaisevasti kokonaan omistautua suuren Maailmanuskonnon työhön.

62

Kysymys: Miten voitaisiin itsessäni ainaisesti epäilevän Tuomaan kristosofiseen elämänymmärrykseen nähden? Kirkon opit ja dogmit eivät ole esteenä, en ole niiden lumoissa. Epäily on jokin sielussani oleva vika.

Vastaus: Ellei meissä ole yhtään epäilevää Tuomasta, niin lankeamme sokeaan uskoon. Terve epäily on etsijäsielun tunnusmerkki. Ellemme epäile Golgatan murhenäytelmän ”jumalallisuutta”, niin joudumme sijaissovitusopin uhriksi. Siksi Mestari opettikin: Etsikää, kolkuttakaa, niin löydätte. Kun tutkimme virallista uskontoa sovituspöpeineen, helveteineen..., niin herää epäily: onko Jumala hirviö? Etsimme enemmän ja löydämme Jeesus Kristuksen moraalin, Vuorisaarnan. Syvennymme siihen ja sisäinen itsemme tunnustaa: Jos osaat elää Vuorisaarnan hengen mukaisesti, niin omatuntosi on rauhallinen, olet oikealla tiellä. Epäily häviää.

On myöskin ainaista epäilyä, hedelmätöntä paikallaan tallaamista. Sellainen ”vika” on joko karmallinen tai kasvatuksen kautta istutettu. Lapsesta asti toistettu ”kasvatus” painautuu vereen, eikä ota poistua kseen ymmärryksellisestä selvydestä huolimatta. Niin ikään, jos olemme laiminlyöneet totuuden etsimisen, niin laiminlyönti seuraa karmana. Tässä auttaa työ Mestarin sanoman puolesta. Vähitellen epäily kuluu pois työnteon avulla, työtä tehdessä; näin sanoo kokemus.

63

Kysymys: Mikä olisi nopein ja tepsivin keino oppia olemaan todellinen itsensä, ettei pääsisi semmoinen heikkouden ja voimattomuuden tunne, etten

osaa, vaan osaisi joka heti luottaa hyvän ja rakkauden voimaan itsessään?

Vastaus: Lieneekö siihen olemassa Helppo-Heikin konstia. Jatkuva ponnistelu ja itsetutkistelu auttavat. Meissä on huonoa, joka ei lähde kuin kulumalla. Elämä kuluttaa huonon meistä. Elämässä itsessään vallitsee kehityksen laki. Kun parhaamme yritämme, niin vähitellen opimme.

64

Kysymys: Pekka Ervast on sanonut eräässä kokouksessa: ”Minun erehdykseni on ollut siinä, että olen uskonut liian paljon hyvää tästä kansasta; tämä on kylmä maa”. Mitähän P. E. on tällä tarkoittanut ja kuinka Suomen kansan tulisi toimia ettei tilanne näin olisi?

Vastaus: Kun Pekka Ervast palasi Kalifornian matkaltaan vähää ennen kuolemaansa helluntaiksi 1934, niin hän kertoi, miten se aurinkoinen lämmin ilma, mikä vallitsi Kaliforniassa, tuli hänen mukanaan pitkin Atlantia. Atlanti oli tyven, peilikirkas ja ilma oli helteinen, mutta kun hän saapui Suomeen niin täällä oli vähän kylmä ja hän sai nuhan. Tilanne oli tietenkin näin, mutta koska ulkoisilla ilmiöillä on sisäiset syynsä, niin voimme palauttaa mieliimme ne kokemukset, joita Pekka Ervastilla oli teosofisen työnsä aikana Suomessa. Vanhoista Teosofisen Seu-

ran pöytäkirjoista kuultaa läpi se, että Pekka Ervas-
tia hyvin vähän ymmärrettiin. — Joudumme tällai-
sissa henkisissä liikkeissä hieman kovempaan kou-
luun, kuin suuressa elämäntutkimuksessa. Tällainen hen-
kinen työryhmä muodostuu sellaiseksi puhdistuksen
ahjoksi, mikä kaivaa meistä esille itsekkyyttä. Tämä
tuli näkyviin teosofisessa liikkeessä Pekka Ervastin
aikana. Seuran jäsenissä nousi pinnalle kaikenlaista
epäilyä ja arvostelunhalua niin, että jotkut vuosi-
kokouksetkin saattoivat olla liian ”kireitä”. Kun
muistamme kaikki ne kokemukset mitä Pekka Ervast
sai kokea elämäntutkimuksensa yhteydessä niin kyllä siinä
kylmyys tuntuu. — P. E. puhui aina hienosti asi-
oista. Hän sanoi olevan lämpöasteita niin ja niin
paljon vähemmän ja hän sai nuhan. Mutta totuus
takana on se, että tämä kansa on liian kylmää. Toi-
saalta siinä kylmyydessä on hyväkin puoli, se, että
Suomen kansa ei liian helposti innostu ulkoapäin
tuleviin virtauksiin. Kansan perusluonteessa elää
tuollainen terve kylmyys ja se on paikallaan. Mutta
kun kylmyys menee sellaiseksi, ettei ymmärretä
Mestaria, niin se on aivan toista. — Tässä kysytään,
että miten tulisi kansamme toimia, ettei tilanne olisi
tällainen, niin eihän siihen ole muuta keinoa, kuin
että tätä kansaa pitäisi sisäisesti lämmittää. Henki-
sistä liikkeistä pitäisi syntyä sellainen uuni, joka
lämmittää. Niissä pitäisi veljeyden henki olla elävä
ja kestävä. Voisimme ajatella vanhaa kuvausta Sa-
lomonin temppelistä. Kerrotaan, että Salomo rakensi
Herralta temppelin ja siinä oli kolme osastoa: esi-
kartano, varsinainen temppeli ja pyhäkkö. Sano-

taan, että Salomo eroitti temppelin peräosan laudoilla ja teki siitä kaikkein pyhimmän, missä säilytettiin Mooseksen laintaulut ja ilmestysmaja, jotka Mooses sai Hoorebilla. — Saamme Pekka Ervastilta tietää, että meidän pitäisi rakentaa tuollainen temppeli, — me ihmiset itse olemme kuin kiviä suuressa Jumalan temppelissä — jossa Jumalan ääni kuuluu, jossa Salomonin vertauskuvallinen temppeli toteutuisi. Temppeliin tulee, jos sen osaamme rakentaa, eteinen, temppeli ja pyhäkkö eli kaikkein pyhin. Se rakentuu siten, että me itse tunnemme olevamme alussa kuin esikartanossa silloin, kun joudumme tällaisen työn pariin. Kun tässä vähitellen kasvamme ja opettelemme tekemään työtä, niin aikanaan joudumme sisälle temppeliin. Hannula sanoo hyvin selvästi mikä temppeli on: *s e o n t y ö n k e s k u s*, henkisen työn keskus. Työn keskuksessa, jotta se olisi valmis, pitäisi olla myös ”kaikkein pyhin”, jossa ovat ”laintaulut” ja ”ilmestysmaja”. Kaksi laintaulua ovat kaksi Vuorisaarnaa, Jeesus Kristuksen Vuorisaarna Matteuksessa ja Pekka Ervastian Vuorisaarnakirja. Siinä meillä ovat kaksi laintaulua todellisuutena. Niiden opetukset ovat *k a i k k e i n p y h i n t ä*. Entä ilmestysmaja, jossa Herra ilmestyi Moosekselle ja opetti kansaansa. — Ajattelemmekristillistä liikettä taikka teosofista liikettä, ovathan nekin eräänlaisia temppeleitä, henkisen työn keskuksia. Onhan niissä yritetty tehdä työtä. Mutta kun T. S. meni matalikolle, suistui suinpäin sotaan, veljeyden vastakohtaan niin mistä se johtui? Se johtui siitä, etteivät Mestarit saaneet ohjata Teo-

sofista Seuraa; ei liioin Kristus saanut ohjata kristillistä kirkkoa. Matalikolle ajautuminen johtui siitä, että temppelistä puuttui "ilmestysmaja" — noin kuvaannollisesti sanoen, — josta käsin Mestari saisi ohjata työtä. Teosofiseen Seuraankin tuli muita johtajia ja ohjaajia. Ne veivät, kuten Pekka Ervast toteaa, Teosofisen Seuran matalikolle. Tästä saamme sellaisen opetuksen, että kun yritämme temppeliä rakentaa, niin siinä pitäisi olla "ilmestysmaja", eli välitön suhde Valkoiseen Veljeskuntaan, jotta Mestari saisi ohjata työtä. Silloin rakennus kestäisi. J. R. Hannula toisti usein: **V u o r i s a a r n a n M e s t a r i n j o h d o l l a**. Näin muodostuisi sellainen lämpöuuni tämän kansan sisälle, että kansakin vähitellen lämpenisi.

65

Kysymys: Voimme lukea kristosofista kirjallisuutta järjellä, tunteella tai tahtoperäisesti. Voisiko saada valaistusta tahtoperäiseen lukemiseen, joka vasta tekee opiskelutyönkin eläväksi toiminnaksi?

Vastaus: Tahtoperäinen lukeminen on viisauden soveltamisesta käytännölliseen elämään. Näin luemme Vuorisaarnaakin tahtoperäisesti, teoissa, käytännössä. On myös järjellä lukemista, jota tekevät mm. kirja-arvostelijat. He lukevat kirjan ja etsivät virheitä, penkovat lukemaansa ja lausuvat arvostelunsa. Se on eräänlaista älyn leikkiä. Voidaan

lukea myös tunteen kannalta, jolloin kirja on pyhä kirja, aivankuin hartauskirja. Sellainen lukeminen on syvempää kuin se järjellä lukeminen. Jos kirja vaikuttaa hartauskirjan tavoin, niin lukijan myötätunto on kirjan opetusten puolella, ja kirjan sisältö kohottaa lukijansa tunteita. Tahtoperäinen lukeminen on syvin ja todellisin, koska opetukset käytännöllistetään.

66

Kysymys: Elämä yhteiskunnissa perustuu taisteeluun, se on taistelua toimeentulosta, kunniaista, vallasta... Taistelevassa ihmiskunnan elämässä näyttää kuin jäisi alakynteen ja häviäisi se, joka ei rynnistäydy puoliaan pitämään. Mutta maailmanuskonto sanoo: "ei taistellen vaan voittaen" viitaten Vuorisaarnan käskyjen tiehen. Eikö tämän uuden perustan tajuaminen ja siihen asennoituminen ole mullistava yksilölle, joka meidän päiviemme yhteiskunnassa tahtoo maailmanuskontoa seurata? Ja kuinka selväksi pitäisi tämä lähtökohta tehdä voidakseen siirtyä Isän oikealle puolelle?

Vastaus: Ei taistellen vaan voittaen, niinhän Pekka Ervast opettaa. Kuitenkin maailman meno on sellaista, että siinä taistellaan. Se on vanha ja totuttu elämäntapa. Mutta nyt on alkanut uusi aika ja meidän on tuo asia ratkaistava näissä kristosofisissa työryhmissä. On otettava uusi asenne, passiivinen suhde pahaan. Meidän ei tarvitse sekaantua

maailman taistelupuuhaan. Joku voisi tähän huomauttaa, että tuollainen poisvetäytyminen johtaa lahkolaisuuteen ja itsevanhurskauteen. Mutta pahanvastustamattomuus on sitä, että meidän ei tarvitse taistella maailman mukana, meille kuuluu **kristosofinen työ**. Sain itse tästä merkillepantavan opetuksen. — Luin sanomalehdestä polemiikin, jossa käsiteltiin erään lahkolaissaarnaajan radiopuhetta. Lukiessani innostuin itsekin ja ajattelin: pitäisipä tuohon kirjoittaa vastine, ja kirjoitinkin. Tarkoitukseni oli, että olisin saanut käännetyksi lehtikeskustelun uskopuhdistuksen asioihin, sillä kirjoittelu* oli jatkunut myöten ja vastaan jo kuukausia. Viedessäni kirjettä rautatieaseman postilaatikkoon, seisoivat laatikon edessä kaksi sotamiestä aivan kyljet kiinni toisissaan, joten postilaatikko oli heidän takanaan. Säikähdin hieman ja ajattelin, että mitäs tämä merkitsee? Olinhan tottunut elämän maagillisuuteen. Kuitenkin panin kirjeen laatikkoon. Menin junaan ja siellä oli penkilläni lehti. Siitä luin, että polemiikki on lopetettu. Sain kokemuksestani sellaisen opetuksen, että on turhaa lähteä hyökkäilemään sanomalehtien palstoilla. Se on jo taistelua. Jos osaisimme tässä työssä pysyen tehdä tätä työtämme ja välittää sitä kauniisti maailmaan esitelmien ja kirjallisuuden avulla, niin siinä on meidän työkenttämme.

67

Kysymys: Äidin tunneruumiin sanotaan olevan kiinni lapsen tunneruumiissa, mutta se järjestäy-

tyy täysi-ikäisyyteen mennessä uudella tavalla. Mitä linjoja pitkin äiti kokee uudestisyntymistä suhteessa lapseen? Mitä tapahtuu silloin kun kaksi ihmistä ystäväystyy ja muodostaa puhtaan toveriliiton?

Vastaus: Paavalin kirjeissä on lause, joka on käsitetty perin väärin. Siellä sanotaan, että nainen pelastuu lapsen synnyttämisen kautta. Siitä on kirkko saanut hyvän keppihevosen, kun se on polkenut naisten asemaa ja väittänyt, että nainen on toisarvoinen tekijä suvun lisäämisessä. Mutta tosiasiassa on, että äidin tunneruumis on kiinni lapsessa ja kun lapsi tulee siihen ikään, että lähtee pois kotoaan, niin useissa tapauksissa äiti silloin uudestisyntyy eräällä tavalla. Hänen täytyy repiä lapsensa irti omasta tunneruumiistaan. Tunnen tällaisen tapauksen. Tuo äiti kertoi, että hän oli rakastunut lapseensa itsekkäällä tavalla. Hän tahtoi kasvattaa lapsensa määrättyjä linjoja pitkin. Mutta kun lapsi tuli nuorukaiseksi ja lähti pois kotoaan, niin se oli ankara kokemus. Oli kuin lapsi olisi revitty hänestä irti. Kokemus oli toisaalta kuin uudestisyntyminen, sillä hänelle muodostui uusi suhde lapseensa. Hän alkoi ymmärtää, että lapsikin on ihminen, elämäntouluu käypä sielu, yhtä arvokas elämän edessä kuin hän itsekin. Äidin sielu koki tuollaisen puhdistuksen ja se oli eräänlainen uudestisyntyminen. — Kysytään vielä, mitä tapahtuu silloin kun kaksi ihmistä ystäväystyy ja muodostaa puhtaan toveriliiton. Eiköhän tällainen toveriliittous esiinny yleisimmin nuorten ihmisten kesken. Tytöt ja useinpa

pojatkin saattavat keskenään ystäväystyä, tehdä pyhiä liittoja. Myöhemmällä iällä tällaiset liitot, jotka alussa näyttävät iänikuisilta ja rikkumattomilta, murtuvat. Eiköhän tällaiset liitot ole heijastumia itsetiedottomasta Mestarin kaipuusta. Nuori ihminen on herkempi kuin täysi-ikäinen, joten sisäinen kaipuu saa puhtaan ystävyysrakkauden muodon.

68

Kysymys: Miten parhaiten voi kasvattaa tahtoaan?

Vastaus: Tahto on tekemisissä käytännön, työn kanssa. Tahdon kasvattaminen tapahtuu käytännössä. Eräänlaisena joogaohjeena voisi sanoa: Yritä tehdä henkistä työtä juuri niillä talenteilla, mitä sinulla on. Kun huomaat jonkin tavan ja panet sen käytäntöön, niin siinä kasvaa tahto. Mutta ainoa todellinen tahto on samaa kuin usko, usko Jumalaan, hyvän voimaan. — ”Tahdon kasvattamisesta” on kirjoitettu paksuja postilloita ja tällöin tarkoitetaan, että ihmisestä pitäisi kasvaa eräänlainen ”tahto-ihminen”, kovaksi keitetty hallitsijatyyppi, joka kykenee nujertamaan toisia; siis vallanhimon uhri. Tuollaisia ”tahtoihmisiä”, jotka lopulta suistuvat julmuuteen, inspiroi vanha koulumestariimme — saatana.

Kristuksen Valkoinen Veljeskunta pyrkii päinvastoin kasvattamaan meistä Isän tahdon välineitä

ja opettaa meitä tekemään sitä työtä, jota jumalat ja Mestarit tekevät: nostamaan ihmiskuntaa pimeydestä valoon.

69

Kysymys: Liittyvätkö Suomen kansan karma ja kristosofinen työ toisiinsa?

Vastaus: Suomen kansan dharmia eli elämäntehtävä ja kristosofinen työ liittyvät sillä tavalla toisiinsa, että Suomen kansa on saanut olla kehona, jossa uusi sivistys, kristosofinen elämäntymmärrys on julistettu. Kansamme elämäntehtävä on käytännöllistytään kristosofia. Luonnollisesti tähän liittyy myös karma siten, että kun emme ole osanneet suorittaa elämäntehtäväämme, dharmiamme, niin saamme kärsiä seuraukset. Osaamattomuutemme takia saimme sodat ja sitä seuranneet vaikeudet; ne ovat karmaamme. — Ei tämän kansan itsenäisyys kestä aseiden ja armeijoiden avulla. Syy, miksi vielä olemme itsenäinen kansa, on etsittävässä henkisestä työstä, siitä, jota täällä on tehty.

70

Kysymys: Mistä johtui, että 14—16 ikävuoteeni asti minua hävetti Jumalasta puhuttaessa. Jos puhuja oli kiihkomielinen, niin häpeän tunne valtasi niin, että tuntui kuin olisin hävennyt kaikkien läsnä-

olevien puolesta. Nyt se tunne on häipynyt kristofiaan tutustuessani, sikäli kun olen ymmärtänyt P. E:n asemaa.

Vastaus: Häpeän tunne johtuu osaksi siitä kasvatuksesta, minkä olemme saaneet, mutta ehkä siinä on mukana kainouttakin. Häpeän tunteella saattaa olla muun lisäksi karmallinenkin tausta. Ehkä kysyjä on ollut joskus kiihkomielinen Kristuksen opin vastustaja. On ollut tilaisuus saada kiinni Kristuksen opista, mutta on lyönyt laimin tilaisuuden, tai ryhtynyt vastustamaan. Siitä johtuu sellainen karma, että hävettää vieläkin. Nyt pitäisi saada aktiivinen ote henkiseen työhön, olla myönteisesti asian takana. Pitäisi yrittää tehdä sitä työtä ihmisyyden puolesta, mikä tuntuu kaikkein vaikeimmalta.

71

Kysymys: Kun ihminen tuntee olevansa anteeksiannon tai anteeksipyynnön velassa eikä täytä sisäistä tunnettaan, vetääkö hän silloin vapahtajansa ristille?

Vastaus: Se vapahtaja, joka meidät vapahtaa, on sisässämme. Jos elämme ristiriidassa omantuntomme äänen kanssa, niin sisäinen vapahtajamme on ristillä. Omaatuntoamme vastaan rikomme, rikkoessamme välimme toisiin ihmisiin. Tällöin on anteeksipyytämisen ja anteeksiantamisen mahdollisuus. Jos

olemme toisiamme loukanneet ja pyydämme ja saamme anteeksi, niin ”rakkaus ei muistele kärsimäänsä pahaa”. On viisasta asennoitua elämään niin, että antaa jo etukäteen kaikille kaikki anteeksi.

72

Kysymys: Mistä johtuu, että jos kertoilen P. E:n ja J. R. H:n opetuksia omana viisautenani, niin keskustelu päättyy pilailuun, kun taas kerron Opettajien viisautena, niin suhtaudutaan myönteisesti tai ollaan kylmiä?

Vastaus: Jos emme itse oman kokemuksemme kautta tiedä niistä asioista, joista puhumme, niin silloin kerromme toisten opetuksia. Ihmiset voivat vaistomaisesti tajuta tämän. Kirjassa ”Hiljaisuuden Ääni” opetetaan: ”Silmän oppi on joukolle, sydämen oppi valituille. Edelliset toistelevat yleästi: ’katso, minä tiedän’; jälkimmäiset, jotka nöyryydestä ovat koonneet aittaansa, tunnustavat hiljaa: ’Näin olen kuullut’”. Kyllä ihmiset ymmärtävät vakaumustamme, vaikka rehellisesti tunnustamme: En minä ole tätä itse keksinyt, vaan ymmärrän nämä asiat viisaimmiksi. P. E. asetti kauriinsa itsensä aina syrjään. Itse hän jäi kuin piiloon, opetustensa taakse. Mutta P. E. osasi nostaa ja nosti aina toisen Opettajan siihen arvoon, mikä hänelle kuului. Harvoin huomasi J. R. Hannulan puhuneen itsestään, hän asetti aina suuret hen-

kiset Opettajat ja heidän opetuksensa esille. Tämä on viisaan, kokeneen ja henkisesti valistuneen ihmisen tunnusmerkki.

73

Kysymys: Miten Suomen kansa voisi luopua uskonnosta aseiden voimaan ja ruveta uskomaan ja luottamaan Hyvän Voimaan, Jumalaan?

Vastaus: Siinä se pulma onkin! Minä en ainakaan tiedä muuta keinoa kuin yrittää puhua Vuorisaarnan moraalista. Sitä keinoa käyttivät Pekka Ervast ja J. R. Hannula. Vuorisaarnassa puhuu järjen ääni ja H. P. Blavatsky jo sanoi, että jos tahdomme auttaa tämän viidennen rodun ihmisiä, niin on vedottava heidän järkeensä. Muutos alkaa kansan yksilöistä. Onhan tämä kristosofinen työ päässyt näin vauhtiin. Joka sunnuntai ja arki-iltoinkin on monta esitelmää, joku aina herää kun tulee esitelmään.

74

Kysymys: Miksi on niin tärkeitä tuntea ja tietää suuren Opettajan henkinen asema?

Vastaus: Jokaisella uskonnolla on ollut julistajansa. Jos häpeämme uskontomme keskeisintä henkilöä, häpeämme uskontoammekin. Tulee antaa arvo sille, kenelle se kuuluu. Jos Teosofinen Seura olisi

asettanut H. P. Blavatskyn siihen asemaan, mikä hänelle kuului, niin Mestarit olisivat voineet tehdä työtä Seurassa. Blavatsky oli Mestareiden lähetti, ei kukaan muu, vaikka Blavatskyltä ei ollut ns. juriidista asemaa Seurassa. Jos teosofit olisivat tämän ymmärtäneet, niin kaikki olisi mennyt hyvin, sillä tunnustaessaan Blavatskyn aseman Mestarien lähettiläänä, olisivat teosofit kuunnelleet hänen opetuksiaankin. Kirkotkin menivät matalikolle, kun eivät tunnustaneet Kristusta Opettajaksi; Kristus on tunnustettu vain uhrilampaaksi ja syntisten taakankantajaksi.

75

Kysymys: Minkälaisen ihmisen tulee olla ollakseen tosi kristosofi?

Vastaus: H. P. Blavatsky sanoo kirjassaan ”Teosofian Avain” tähän tapaan: Teosofi on se, joka tekee teosofiaa. Tuohon lauseeseen sisältyy elämän käytäntö. Ken yrittää toteuttaa käytännön elämässä Jeesus Kristuksen opettamaa elämänymmärrystä, on kristitty, kristosofi. Vuorisaarnan moraali tekee ihmisestä kristosofin, tosi kristityn.

76

Kysymys: Mitenkä nopeammin pääsisi siihen tilaan, ettei kenestäkään lausuisi pahaa sanaa?

Vastaus: Kieli on pieni elin, mutta se saa paljon pahaa aikaan, se voi "sytyttää tulen helvetistä". Parjaus, panettelu onkin ollut henkisten liikkeiden kompastuskivenä. Mitä suurempi auktoriteetti päättää suustaan halventavan sanan, sitä suurempaa hallaa se aiheuttaa. Kun Blavatsky yritti johtaa teosofista liikettä oikeille raiteille ja perusti tätä tarkoitusta varten esoteerisen osaston, niin hänen ensimmäinen oppilailleen antama ohje koski kielen hillitsemistä. Vastaavasti Pekka Ervast antoi installaatiotilaisuudessa neuvon: älä käytä kieltäsi väärin, ole aina rakkauden täyttämä. "Kieltä hillitsemään on aina opeteltava", kirjoitti P. E. eräässä kirjeessään. Siinä on ihanne, johon ihminen on kutsuttu pyrkimään. Ellet osaa puhua hyvää toisesta, niin vaikene.

77

Kysymys: Paavalin aikana pyrkijä oli ensin noin kaksi vuotta katekuumenina, kuuntelijana, sitten hänestä tuli pistoi ja lopuksi teleios. — Entä nyt! Mikä on nyt luonnollinen tapa tulla kristosofiseen työhön? Olisiko ensin käytävä esitelmissä?

Vastaus: Esitelmät ovat julkisia, niistä ilmoitetaan sanomalehdissä ja esitelmätilaisuuksissa on saatavana kirjoja. Ne ovat "avoin ovi" maailmaan päin. Joku kuuntelija herää ja jää mukaan.

Ehkä on epäveljellistä ajatella, että me ihmiset emme ole kaikki samanlaisia, mutta muistakaamme

vertausta kylväjästä. Kylväjä lähti kylvämään. Osa jyvistä putosi tien oheen, osa kalliolle, osa orjantappuroihin, vain yksi osa putosi hyvään maahan. Me ihmiset olemme erilaisia. Kun uudesta uskonnosta puhutaan, niin sitä ei jokainen ymmärrä. On kuin kaataisi vettä sorsan selkään. Toiset sen sijaan tuntevat myötämielisyyttä. Toisissa hyvän sanoman siemen itää ja nousee oraalle, mutta kuivettuu. Toisissa siemen itää ja lopulta antaa sadon. Nämä tuntevat: Tämä sanoma on sitä, jota olen koko elämäni etsinyt. Sellainen ihminen tuntee: Nyt olen löytänyt sen, mitä olen aina etsinyt.

Vähitellen joukkomme kasvaa. Siitä kehittyy ek-leesia, henkinen valomajakka, joka kestää ”niin kauan kuin maapallo on olemassa”, sanoo P. E. — Henkiset liikkeet ovat ihmisten käsissä jatkuvasti ajautuneet matalikolle, Mestarien opetukset on käännetty ja väännetty palvelemaan ihmisten itsekkyyttä. Tällaiseen ilmiöön pitää tulla muutos, Mestareitten opetuksia ei pidä mestaroida. Meidän tulee vain oikaista itseämme Vuorisaarnan opetusten mukaisesti.

78

Kysymys: Kuinka käy ihmiselle, joka ei kykene anteeksi pyytämään eikä anteeksi antamaan?

Vastaus: Hän joutuu karman lain alaiseksi ja saa maksaa velkansa joko kärsimyksien kautta tai muuten sovittamalla rikkomuksensa. Elämä ei anna

meille anteeksi, ellemme itse anna anteeksi. Sano-
taanhan Isämeidän rukouksessakin: Anna meille
anteeksi Isä, kuten mekin annamme anteeksi. Tätä
rukousta kristikunta toistaa toistamasta päästyään,
mutta unohtaa antaa anteeksi ja nojautuu teoissaan
kostoon ja väkivaltaan. Siksi kristikunnan elämä on
toivotonta.

79

Kysymys: Mitä uutta voimme huomata Pekka
Ervastin kristosofisessa sanomassa?

Vastaus: Uutta hänen sanomassaan on mm. sano-
man laajuus, sillä P. E. puhdisti kaikki suurimmat
uskonnot. Ajatteleva tutkija huomaa, että P. E. tuo
eri uskontojenperustajien työstä esille sellaistaikin,
jota nämä unelmoivat, mutta jota he eivät osanneet
kyllin selvästi esittää tai on jäänyt kirjoittamatta
muistiin. P. E. sanookin tulevasta suuresta Opetta-
jasta puhuessaan, että hän tuo Jeesuksenkin ope-
tuksista esille sellaista, joka ehkä on jäänyt hänen
oppilailtaan muistiin merkitsemättä. P. E. oli ainut-
laatuinen uskonpuhdistaja, ja hänen työnsä käy
ymmärrettäväksi siten, että siinä astui esille uskon-
tojen korkeampi minä. Tuo korkeampi minä on
Logos, Kristus, Isä, aurinkokuntamme johtava
hierarkia, jonka viisautta kaikki uskonnot ovat
julistaneet. Maailman kaikki uskonnot ovat taval-
laan tuon korkeamman minän ”personallisuuksia”,
jotka ovat heikommin tai voimakkaammin julista-

neet Logoksen viisautta. Mutta nyt tuli maailmaan tuo uskontojen korkeampi minä, koska Logos Isänä inkarnoitui ihmiskuntaan. Siksi Pekka Ervast nostaa kaikki entisetkin uskonnot oikealle jalustalleen ja oikaisee niiden, ihmisten käsissä vääristyneet opetukset.

Pekka Ervastin kristosofinen sanoma on se valo, joka tuli maailman pimeyden tuomioksi, eikä se ole ainoastaan valo, vaan myöskin voima. Planeetallemme tuli uusi luonnonvoima, kosmillis-henkinen voimavuodatus Keskusaurinko Siriuksesta. P. E. sanoo, että tuo voima olisi jäänyt leijailemaan ilmaan, ellei sillä olisi ollut fyysillisellä tasolla vastaanottajaa. H. P. Blavatsky oli tuollainen vastaanottaja, hän antoi filosofis-metafyysillisissä opetuksissaan järjellä käsitettävän muodon saapuneelle uudelle luonnonvoimalle. Mutta tämä ei vielä tuonut uutta luonnonvoimaa fyysillisen tason ilmakehään **voimaksi**, se tapahtui vasta vuoden 1926—28 paikkeilla, kuten P. E. toteaa. Tämän sai aikaan toinen vastaanottaja, konkreettisen uskonpuhdistuksen **Työmies**, julistetun Maailmanuskonnon käytännöllistyttäjä J. R. Hannula. — H. P. Blavatsky oli vanhaa Maan Salaista Veljeskuntaa edustava Himaalajan Looshin lähetti, kun sitä vastoin J. R. Hannula edusti suoranaista Pekka Ervastin sanomaa, sitä, joka tuli Aurinko-Keskuksesta. Ellei tätä vastaanottajaa — J. R. H:ta — olisi ollut, olisi uusi luonnonvoima jäänyt toistaiseksi aatteiden tasolle, eikä olisi koskettanut **tekoja** sanan todellisessa merkityksessä. Saman asian voimme sanoa toisellakin

tavalla: Pekka Ervastian julistama Maailmanuskonto ja siihen elimellisesti liittyvä, kemiallis-fyysilliselle tasolle pyrkivä uusi luonnonvoima olisi jäänyt leijaillemaan ilmaan, ellei yksi ihminen tästä tavallisesta ihmiskunnasta olisi **tehnyt siitä totta**, kulkeamalla Pekka Ervastian avaaman Isän vihkimyssarjan päähän asti. J. R. Hannulan elämäntaipaleessa tuli todistettua ihmisille, enkeleille ja jumalille, että uskontojen Korkeamman Minän opetukset ovat sovellettavissa käytäntöön. Vain käytäntö on todellista. Maapalloa uhkasi kuolema ja kuolema voitetaan Isän vihkimyssarjassa. — Uusi luonnonvoima pääsi **kuoleman voittavana voimana** kemiallis-fyysilliselle tasolle asti siksi, että yksi ihminen teki totta Isän uskonnosta, kulkemalla Isän tietä ja voittamalla kuolema, ja näin **tehden** avasi kanavan tuolle voittavalle voimalle. Nyt se voima purkautuu ryhmien kautta ja koskettaa, ei vain yksilöitä, vaan myös kansoja, rotuja... Elämme tuomiokaudessa.

80

Kysymys: Miten voisi lyhyesti lunnehtia Pyhän Hengen, Pojan ja Isän tien laatuja?

Vastaus: Pyhän Hengen tie kuljetaan järjen merkeissä. Tällöin on muistettava, että on kysymys henkisen elämän tiestä, eikä suuren ihmiskunnan puuhista. Vanhat uskonnot edustivat kaikki järjen tietä, mutta niiden kansanomaiset ilmaukset —

sanoisimmeko "kirkot" — eivät suinkaan aina olleet järjen ilmauksia, vaan ne ovat enimmäkseen edustaneet oikeutta, siis tavallista mammonallista elämäntavutusta. P. E. sanookin, että tavallisessa elämäntavutuksessa on kaikki hyvin, jos oikeus säilyy, silloin eletään mammonan valtakunnassa. Mutta jos oikeutta poljetaan, niin silloin joudutaan saatanan valtakuntaan. Tämän rinnastuksen avulla näemme nykyisten yhteiskuntiemme aseman, elämmekö mammonan vaiko saatanan valtakunnassa. — Buddha osasi selkeämmin nousta oikeudesta sääliin, mikä on järjellisen selvyuden kukka.

Pojan tie nousee säälistä rakkauteen ja opettaa: Kanna ristiäsi, karmaasi nurisematta, kanno toisten kuormia, rakasta vihollisiasikin. — Isän tie sulkee itseensä sekä säälin että rakkauden, se alkaa pahasta luopumisella, pahan voittamisella, hyvän tahtomisella.

81

Kysymys: Mikä olisi tällä hetkellä tärkeintä jokaiselle Suomen kansalaiselle?

Vastaus: Luovu sodasta. Kansat leikkivät arveuttavaa leikkiä armeijoillaan, sillä tuomiokausi on alkanut ja kansat on kutsuttu tuomiolle. Vähin, mitä yhteiskunta olisi velvollinen tekemään jäsenilleen tällä hetkellä olisi se, että yhteiskunta tunnustaisi vapaan kansalaisen oikeudet muillekin kuin murhaajille. Joka omantuntonsa ääntä kuunnellen

kieltäytyy murhaamasta tai murhaajaksi opettelemasta, olisi tunnustettava kunnan kansalaiseksi. Nyt nämä ihmiset julistetaan rikollisiksi ja näin poljetaan ihmisen pyhintä oikeutta: mammonan valtakunnasta on jouduttu saatanan valtakuntaan. Tämä on arveluttavaa Suomenkin kansalle, sillä kun kansa tuomitsee ihmisyyden rikokseksi, niin se tuomitsee samalla itsensä häviöön.

82

Kysymys: Voiko henkinen valiojoukko saada syvenevällä työllään kansan uskon kääntymään äseista Kristuksen oppiin?

Vastaus: Kansaa ei auta muu, kuin henkisen valiojoukon työ. Tänään pitää paikkansa sama sääntö kuin Sodoman ja Gomorran päivinä: Jos Abrahamilla olisi ollut riittävästi oikeamielisiä apunaan, niin nuo kaupungit olisivat pelastuneet tuholta. Jokaisessa kansassa pitää olla riittävästi oikeamielisiä, vaikka tuskin he jokaisen kansan keskellä tekevät itsetietoisesti henkistä työtä. Mutta on kansoja, joille on annettu enemmän ja heiltä odotetaan myöskin enemmän: tällaisen kansan henkinen valiojoukko on kutsuttu tekemään työtä **itse-tietoisesti**. "Mitä ensin tapahtuu henkisessä liikkeessä se toistuu kansassa" pitää paikkansa myöskin siten, että jos henkinen valiojoukko osaa ratkoa pulmansa rakkauden ja hyvän tahdon merkeissä, ja

valiojoukko on tehtävässään kyllin voimakas ja itse-tietoinen, niin se toistuu kansassa, kansakin osaa ratkoa pulmansa sovinnon hengessä.

Kysymys: Olen usein keskustellut vanhojen teosofien kanssa sodasta ja samalla viitannut siihen, että teosofit lankesivat puolustamaan sotaa. Melkein poikkeuksetta olen saanut näiltä sellaisen selityksen, että ihmiskunta on vielä siinä tilassa, jolloin sota on välttämätön; emme ole vielä enkeleitä ja siksi täytyy sotia, täytyy olla armeijoita, muuten vihollinen tuhoaa meidät. — Voisiko tällaista asennetta valaista?

Vastaus: Onhan tuollainen vastaus joltakin ”yleis-maailmalliselta” kannalta oikea: ihmiskunta on vielä sodan lumoissa. Mutta sanoitte tehneenne kysymyksiä teosofeille ja silloin täytyy ihmetellen kysyä: Miksi teosofein pitää olla sodan lumoissa? Mikseivät teosofit, jotka ovat saaneet enemmän valoa kuin suuret ihmismassat, eroa laumahengestä ja tunnusta opettajansa H. P. Blavatskyn kanssa: **Sota on mustaa hommaa ja sotarukoukset henkistä noituutta?** Miksi sota on teosofeillekin niin rakas, ettei siitä henno luopua? Miksi teosofit vääntävät teosofian puolustamaan sotaa ja miksi kristityt vääntävät Mestarinsa puolustamaan sotaa? Onko tällainen menettely rehellistä? Eikö olisi rehellisempää teosofein ja kristittyjen sanoa: Me tahdomme sotia ja tappaa,

ja koska Blavatsky ja Jeesus Kristus kieltävät sodan, niin me emme tahdo olla teosofeja emmekä kristittyjä. Tällainen olisi rehellinen asenne. Mutta vääntämällä Blavatsky tai Kristus puolustamaan sotaa, — se osottaa luikertelevaa omien erehdysten pakenemista. Sekä kirkot että teosofinen liike ovat **langenneet** pois opettajiensa viitoittamalta tieltä ja ryhtyneet puolustamaan väkivaltaa. Ne eivät ole julkisesti tunnustaneet lankeemustaan ja erehdystään ja tämän häpeänsä peittämiseksi ne nyt asettavat Jeesus Kristuksen ja H. P. Blavatskyn puolustamaan kirkkojen ja henkisten liikkeitten kompastuksia.

Kirkkojen ja henkisten liikkeitten vaiheista saamme sen vakavan opetuksen, että tulee perin pohjin tutkia henkisten opettajien opetuksia ja sulattaa ne. Näin tehden asetumme **puolustamaan heidän opetuksiaan**, olemme heidän tukena valistustyössä, ja asetumme Isän valtaistuimen oikealle puolelle. Tuomiokausi on alkanut ja ihmiskunnan jakautuminen vasemmalle ja oikealle on käynnissä. Tätä tosiasiaa ei käy sivuuttaminen ivalla, siihen on suhtauduttava vakavasti.

84

Kysymys: Mitä tarkoitetaan Johanneksen Ilmestyskirjan kuvauksella aurinkoon puetusta vaimosta, jolla oli päässään seppeleenä 12 tähteä ja kuu jalkojen alla?

Vastaus: Johanneksen Ilmestyskirjan 11. luvun loppu ja 12. luku ovat samaa kertomusta. Kertomus alkaa siitä kun seitsemäs enkeli puhaltaa pasuunaan. Eräät henkivallat kiittävät Jumalaa siitä, että hän on ottanut hallituksen ja on tullut aika tuomita kuolleet ja maksaa palkka profeteoille ja pyhille. Johannes kuvaa siis tuomiokauden alkamista, sitä jonka keskellä nyt elämme; kun katselemme Ilmestyskirjaa historiallisella avaimella avattuna. — Tämän jälkeen näkyy merkki näkymättömässä maailmassa: ”vaimo, vaetetettu auringolla, ja kuu hänen jalkojensa alla, ja hänen päässään seppeleenä kaksitoista tähteä”. Vaimo huusi synnytyskivuissaan. Suuri, tulipunainen lohikäärme, jonka pyrstö pyyhkäisi pois kolmannen osan taivaan tähtiä ja heitti ne maan päälle, uhkasi niellä vaimon lapsen, kun hän sen synnyttäisi. Mutta lapsi temmattiin Jumalan luo ja hän hallitsee kaikkia pakanakansoja rautaisella valtikalla. Vaimo pakeni erämaahan. Tämän jälkeen syttyi sota näkymättömässä maailmassa, Mikael ja hänen enkelinsä taistelivat lohikäärmettä vastaan ja lohikäärme enkeleineen syöstiin maan päälle. Erämaahan (maanpäälle) paennut vaimo joutui nyt lohikäärmeen ahdistamaksi, mutta vaimo suojattiin ja lohikäärme alkoi ahdistamaan vaimon muita jälkeläisiä, ”jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen todistus”.

Tämä Johanneksen näky on realistinen kuva alkaneesta tuomiokaudesta. Pekka Ervast sanoo kirjassaan ”Ihmisyiden uskonto”, että on todellakin käyty sangen merkillinen ”sota”, suuri puhdistus näky-

mättömässä maailmassa: ylienkei Mikael on voittanut lohikäärmeen, siis sen mahdin, jota Ilmestyskirja nimittää saatanaksi ja perkeleeksi, koko maanpiirin villitsijäksi. **P. E. tuo siis Johanneksen näyn nykyaikaan.**

Entä aurinkoon puettu vaimo, mitä se kuvanee?

Pikakirjoitetussa esitelmässään ”Tähtikoulussa” Pekka Ervast kuvailee vihkimyksiä samaan tapaan kuin ”Tähtikoulut”-kirjassaan. Kuu-vihkimystä, jossa valmistuu kuolematon ruumis, hän nimittää ”taivaallisen Neitsyt-Marian poikain kouluksi”. ”...tämä kuolematomuuden verho on itse aatman voimaa, niinkuin aatman loiste. Siitä puhutaan Ilmestyskirjassa kun sanotaan: Jumalan äiti, pyhä Neitsyt-Maria seisoo Kuun sirpin päällä. Se on ihmeellinen Jumalan Äiti, Isis, joka seisoo Kuun sirpin päällä”.

Kuun Sirpillä seisova, Aurinkoon puettu vaimo eli ”pyhä Neitsyt-Maria” kuvaa siis Kuu-vihkimystä. Kuu-vihkimyksen jälkeen on vielä kaikki yhdistävä Aurinko-vihkimys, ja koska vaimo oli puettu Aurinkoon ja Kuu oli hänen jalkojensa alla, niin se merkitsee, että Kuu-vihkimys on jo suoritettu — se on jalkojen alla perustuksena — ja ”vaimo” on Aurinko-vihkimyksessä. — Johanneksen näky kertoo siis Kuu- ja Aurinko-vihkimyksistä.

On huomattava kuten jo sanoimme, että Johanneksen ko. kuvaus on yhtenäinen. Siihen sisältyvät alkanut tuomiokausi, kuun sirpillä seisova vaimo, Mikaelin ja lohikäärmeen taistelu, sekä lohikäärmeen heittäminen maan päälle, ja lohikäärmeen

hyökkäilyt vaimon toisia jälkeläisiä vastaan. Kun Pekka Ervast sanoo Mikaelin ja lohikäärmeen taistelun tapahtuneen nykyaikana ja Johanneksen enustusten siis toteutuneen, niin silloin kuun sirpillä seisova vaimo ei kuvaakaan Kuu-vihkimystä vain jossakin yleisessä merkityksessä, vaan Kuu-vihkimystä, joka on nykypäivien asia. Nykyaikana on joku ihminen ottanut tuollaisen korkean vihkimyksen ja se vihkimys liittyy elimellisesti Mikaelin ja Lohikäärmeen taisteluun, nykyaikana tapahtuneeseen näkymättömän maailman suureen puhdistukseen. Joku ihminen on nykyaikana kulkenut Isän vihkimyssarjan loppuun asti, Aurinko-vihkimykseen, käynyt läpi Kuu-vihkimyksen, rakentanut kuolemattoman kirkastetun ruumiin itselleen ja näin voittanut kuoleman vallan, lohikäärmeen. Tuo ihminen on henkisesti synnyttämiskykyinen Pyhä Neitsyt, jonka taivaallisella Pojalla "Kristus meissä" on karman ohjaket, "rautainen valtikka", tuomiokauden tunnus. Valtikka on "pakanakansoja" varten, sillä kansat on kutsuttu tuomiolle. — Tuo kuoleman voittaja on itse erämaassa, fyysillisellä tasolla, mutta suojattuna lohikäärmeen tuohyökkäyksiltä. Hänellä on muitakin "lapsia", joita hän on synnyttänyt henkisesti Kristuksessa, fyysillisellä tasolla eli erämaassa olevia oppilaita, joita lohikäärme vainoaa.

"Voi maata ja merta", huokaa Ilmestyskirja, kun lohikäärme oli heitetty maan päälle, "sillä perkele on astunut alas teidän luoksenne pitäen suurta vihaa, koska hän tietää, että hänellä on vähän

aikaa". — Militarismin kaikkinelevä uhka todistaa Johanneksen ennustuksen toteutuneen... On ymmärrettävää, että fyysilliselle tasolle heitetty väkivallan mahti nielisi ihmiskunnan, ellei sitä mahtia — lohikäärmettä — olisi jollakin ratkaisevalla tavalla voitettu myöskin fyysillisellä tasolla, ellei yksi ihminen tästä tavallisesta ihmiskunnasta olisi saavuttanut lopullista kuolemattomuutta, Voittoseppelettä, joka kruunaa hänen päänsä. Hänen voittonsa on kaikkien voitto...

85

Kysymys: Missä on virhe, kun totuudenetsijöinäkin saatamme elää joko aallon harjalla tai pohjalla? On kuin harmonia olisi tuntematon käsite.

Vastaus: Mieli saattaa läikkyä kuin rannan laineet, itku ja nauru ovat rinnakkais-ilmiöitä. Sellainen sieluntila on karmallinen seuraus laiminlyönneistä. On ehkä tullut ennen eläneeksi kuin perhonen, eikä ole osannut ottaa elämää täydestä. Nyt pitäisi ottaa tiukasti kiinni kristosofisesta elämänymmärryksestä ja siihen sisältyvästä Vuorisaarnan moraalista.

86

Kysymys: Kristosofian yhteydessä puhutaan paljon anteeksiantamisesta, mutta eikö selvä ja rehellinen anteeksipyyntö ole myös yhtä tärkeä?

Vastaus: Luonnollisesti. Mutta on anteeksipyyntöä ja anteeksipyyntöä. Niinpä hyvään käyttäytymiseen kuuluu, että pyydetään anteeksi aivan mitättömistä asioista. Sellainen on ulkonainen ele, hedelmätön, joskin kaunis tapa. Jos taas tiedämme todella rikkoneemme toista ihmistä vastaan ja pyydämme häneltä anteeksi, niin — ollakseen hedelmällinen — anteeksipyyntöön tulee tapahtua myöskin sydämessä. Tällöin se on todellista.

87

Kysymys: Mikä on ajatuksenne spiritismistä?

Vastaus: Spiritismi on eräs tapa, millä ihmisiä on yritetty auttaa. Spiritismin alku on siinä, että Salaisen Veljeskunnan eräät ns. rajalooshit näkivät materialistisen kulttuurin onnettoman tilan ja halusivat tehdä jotakin auttaakseen Länsimaita pois materialismista. Oli sellainen mahdollisuus, että jos vainajat saataisiin fyysillisesti näkyviksi, niin ilmiö kumoisi sekä kirkon opin että materialismin. Tähän tarjoutui karmallinen tilaisuus. Muinaisessa Egyptissä oli harjoitettu paljon ruumiin palsamoimista. Siten saatettiin pysyttää kuolleet jonkinlaisessa välitilassa, kalman tilassa, fyysillisen maailman näkymättömässä eetterisessä puolessa. Vainajat joutuivat elämään kummallista elämää. Tästä syntyi karmallisena seurauksena mediumistisuus. Jotkut henkilöt ovat erikoisen herkkiä näkymättömän maailman vaikutuksille. Jotkut mediumit menevät

kahtia ja voivat luovuttaa itsensä aineellistuvien vainajien käyttöön. — Blavatsky puhui aikanaan ankarasti spiritismiä vastaan, sillä tavallisimmin fyysillistyvät ”henget” ovat joitakin kujeellisia luonnonhenkiä ja osaksi niitä jätteitä, liekkiöitä ja kuoria, joita vainajasta jää. Ilmiö itse on tosi, mutta takana olevat voimat voidaan käsittää väärin. Spiritismi oli tarkoitettu niiden länsimaalaisten avuksi, jotka eivät uskoneet kuolemanjälkeiseen elämään. — Spiritistinen liike ei alkanut siis suoraan Valkoisesta Veljeskunnasta. Valkoisen Veljeskunnan oppi on aina ollut: opi elämään siveellistä elämää. Nämä elämän siveelliset lait esitetään nyt selvimmin Pekka Ervastian uudelleen järjestämässä Vuorisaarnassa.

88

Kysymys: Puhutaan mustasta, punaisesta, valkoisesta jne. magiasta. Mitä meidän kristosofian valossa olisi hyvä tietää magian salaisuuksista?

Vastaus: Magiassa käytetään salaisia vaikutuksia johonkin määrättyyn tarkoitukseen. Tarkoituksiperästä, motiivista, riippuu sitten, minkä väristä magia on. Tiedämme esimerkiksi suomalaisten magian olleen perin kirjavaa. Sama tietäjä, joka paransi sairaan, saattoi kostaa toiselle. Sellainen magia oli harmaata. Missään tapauksessa sellainen magia ei ollut valkoista, koska sitä käytettiin pahan tekemiseen. Punaisessa magiassa näyttelevät osaa

sukupuolivoimat. Punaisen magian tyypillisenä edustajana P. E. mainitsee Venäjällä vaikuttaneen Rasputin-nimisen miehen. Punaisessa magiassa maagikko pyrkii hypnoottisin keinoin saattamaan toisen sukupuolen itselleen alttiiksi. Valkoinen magia on pyyteetöntä. Siinä toimitaan yksinomaan toisten hyväksi, toisten avuksi. — Ankarasti ottaen kun sukupuoliasiat tavalla tai toisella yhdistetään uskontoon, on siinä punaisen magian vivahdus.

89

Kysymys: Jo lapsuudesta asti minua on vaivannut merkillinen purkautumisen tarve ja toisaalta itseensä sulkeutuminen, rapumainen kuoreensa vetäytyminen. — Kun tässä kristosofisessa työssä tulee sama pulma eteen, niin mitä tehdä? Haluaisin tuoda ajatukseni julki tai esittää jotakin, mutta en saa suutani auki enkä ajatuksiani sanoiksi, hirveä epäonnistumisen ja väärinkäsityksen pelko alkaa vaivata. — Onko tämä vain itsekeskeisyyttä, rakaudettomuutta?

Vastaus: Siinäkin on monta puolta. Eräs puoli on pelko, mikä saattaa johtua tottumattomuudesta. Kysyjä ei ole tottunut esiintymään esimerkiksi yleisön edessä. Tämä tietysti on sivuilmio. Voisimme ajatella epäonnistumisen pelkoa maailman kannalta. Kulttuurissamme ihmiset potevat esiintymiskuumetta lavalle noustessaan siitä syystä etteivät

ehkä saa aploodeja niin paljon kuin toivoisivat. Jos taas ajattelemme semmoista ihmistä, joka toivoo ihmiskunnan parasta, niin hän ymmärtää ajamansa asian niin pyhäksi, ettei soisi sen epäonnistuvan. Tässä on kaksi puolta. Jos pelko valtaa, toivomme joko jotain itsellemme tai sitten pelkäämme edustamamme asian puolesta, ettei se joutuisi häpeään sivullisten silmissä. Jälkimmäiseen asenteeseen sisältyy jo moraalia. Kukapa Vuorisaarnan moraalin kannattaja esimerkiksi haluaisi, että Vuorisaarnan oppi menisi hakoteille. Vuorisaarnan puolustajat toivoisivat voivansa esiintyä niin, ettei Mestarin oppi madaltuisi. Rakkaus Mestarin sanomaan voitaa aikanaan pelon.

90

Kysymys: Miksi joskus jännitän toisten käyttäytymisen puolesta? Se ilmenee siten, että pelkään, ettei joku henkilö käyttäydy niin kauniisti kuin toivoisin.

Vastaus: Tähän voisi heittää vastakysymyksen. Miksikä joku voi tuntea vahingoniloa toisen epäonnistumisen vuoksi? Eiköhän siksi, että hän tuntee antipatiaa joko tätä ihmistä tai tämän ihmisen edustamaa asiaa kohtaan. Jos ko. ihminen epäonnistuu, niin antipatioita omaava voi tuntea vahingoniloa. Sama ilmiö päinvastoin käännettynä: pelkään sen tähden toisen mahdollista epäonnistumista, että ymmärrän hänessä itsessään olevan niin paljon

hyvää tai hänen ajamansa asian olevan niin hyvän, etten soisi hänen epäonnistuvan. Kukapa meistä esimerkiksi toivoisi, että joku meistä epäonnistuisi tässä kristosofisessa työssä!

91

Kysymys: Miten totuudenetsijä oppisi ymmärtämään vastuunalaisuuttaan kristosofisessa työssä?

Vastaus: Tuskin siihen löytyy patenttia! Totuudenetsijähengen pitää herätä ihmisessä ja siitä sitten hänelle alkaa vähitellen selvitä ryhmätyön tarpeellisuus. Hän alkaa ymmärtää, että tämä työ on vastuunalaista monessa merkityksessä. Emme harrasta näitä asioita pelkästään omaksi iloksemme, siksi että meistä tulisi jotakin, kunhan me löytäisimme Jumalan valtakunnan, menkööt toiset vaikka helvettiin. Niin saattavat ajatella oikeaoppiset ”uskovaiset”, mutta sellaisesta näkökannasta puuttuu vastuunalaisuus. Olemme vastuunalaisia olentoja, minäolentoja. Meissä on minuus. Tunnettu itsemme yksilöiksi. Minuuden ominaisuus on vastuunalaisuus. Jos liitymme ryhmään, jossa yritetään etsiä totuutta ja elää suurten Jumalan Poikien opetusten mukaan, niin olemme siinäkin vastuunalaisia. Vastuunalaisuuden tulee kasvaa sisästäpäin, ja se kasvaa, kun olemme uskollisia vähässä.

Kysymys: Mikä merkitys rytmillisyydellä on ryhmätyössä?

Vastaus: Koko inhimillinen elämä on eräänlaista magiaa. Elämme rytmin mukaan. Illalla menemme nukkumaan, aamulla työhön. Olemme kaikki jonkinlaisia maagikkoja. Ruokailemme esimerkiksi määrättyllä kellonlyömällä. — Kun ajattelemme ryhmätyötä, niin huomaamme, että siinäkin tulee rytmillisyyden näkyä, jotta se olisi tehokasta. Ja jos ajattelemme päivätyötämme, niin ei ole samantekevää, menemmekö työhömmе klo 10 tai klo 7. Elämä muuttuu tehottomaksi, siinä ei ole pontta, jos menemme työhömmе, milloin meitä huvittaa. Rytmillisuus ryhmätyössä on siinä, että kaikkien pitää tulla määrättyyn aikaan. Jos joku tulee myöhemmin, niin se jollakin tavalla häiritsee kokonaisuutta, jotakin menee hukkaan. Jos ryhmätyössä kaikki kokoontuvat määrättyllä ajalla, niin siinä kokouksessa on voimaa kaikkien käytettäväksi. Olemme totuudenetsijöitä ja kokoонnumme siksi, että saisimme vähitellen selvyyden asioista. Pekka Ervastian koulussa opimme, että ryhmäkokoukset aloitetaan täsmällisesti ja lopetetaan myöskin sovitun ajan kuluttua. Opiskelutyötä ei liioin pidä keinotekoisesti jatkaa, jos tutkittava aihepiiri tulee loppuun käsiteltyä ennen sovitun opiskeluajan päättymistä.

Kysymys: J. R. H. selittää "Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta" V osassa hierarkista elämänjärjestystä ja siinä tulee esille Dionysios Areopagiitta, josta P. E. mainitsee "Suuressa seikkailussa". Mitä yhteyttä on Dionysios Areopagiitalla enkelihierarkioihin, joiden yhteydessä J. R. H. hänestä kertoo? Ja mitä ovat nämä enkelihierarkiat?

Vastaus: Apostolien teoissa mainitaan, että Areopaagin jäsen Dionysios tuli Paavalin oppilaaksi. On olemassa Dionysioksen kirjoja, joita kirkko ei tunnusta sen Dionysioksen kirjoittamaksi, josta Apostolien teoissa mainitaan. P. E. huomauttaa mm. "Suuressa seikkailussa" välillisesti, että kyseiset kirjat ovat Paavalin oppilaan kirjoittamia. P. E. puhuu samasta asiasta muuallakin. — Näissä Dionysioksen kirjoissa kerrotaan enkelijärjestöistä samaan tapaan, kuin myöhempi länsimainen okkultismikin niitä kuvailee. Niin myöskin Paavali kertoo "valloista", "mahdeista" ja "herrauksista". Pekka Ervast tekee näistäkin asioista tarkempaa selkoa kertoen, miten nuo enkelijärjestöt, menneitten luomispäivien ihmiskunnat jakaantuvat hierarkisesti asteisiin. Hän todistelee tälläkin tavalla, että elämä ilmiöineen on hierarkinen. Emmehän ymmärtäisi elämän hierarkisuutta, ellei sitä esitettäisi todellisuus pohjaisesti. — Hierarkisuus perustuu auttamisen ja palvelemisen pyhään lakiin, jolloin ylemmät asteet palvelevat ja auttavat alempiasteisia. Näin

edistetään kehitystä ja toteutetaan jumalien suunnitelmia. Tämä on oikeaa hierarkiutta. — Mutta hierarkisuudesta on heijastunut myös nurinkääntynyt kuva: tyrannius, jossa korkeammat asteet mahtikäskyillään tekevät alempiasteiset orjikseen. Tyrannius on heijastuma luokalleen jääneistä enkeli-kunnista: lucifereistä, ahrimaaneista ja saatanoista, ja tämä tyranniaate on hapattanut yhteiskunta-elämänkin. Väkevämmän oikeus hallitsee. Entä kun nuorukainen kieltäytyy opettelemasta murhaamisen taitoa, totellen näin omaatuntoaan ja parhainta ihmisyysvaistoaan, niin nuorukaista saapuu kääntymään pappi, käännyttämään rikoksen tielle ihmistä, joka ei tahdo opetella murhaamaan; pappi, jonka pitäisi olla Jumalan tahdon ilmentäjä. Voiko ajatella mitään saatanallisempaa...

Kun J. R. H. viittaa Dionysios Areopaagiin puheessaan hierarkisesta elämänjärjestyksestä, niin hän tähtää sellaiseen hierarkisuuteen, josta Dionysios puhuu; että siis todellinen kirkko, henkisen työn keskus pitää perustua — ei tyranniuteen vaan — hierarkiuteen. Paavalin jälkeinen kristillinen liike tähtäsi tähän. Paavalin oppilas, Dionysios perusti Ateenaan ”aivan kuin kreikkalaisen mysteriokoulun Eurooppaa varten”, kuten P. E. mainitsee, joten hän oli tavallaan ensimmäinen kristillinen ”piispa”, ja hänen koulunsa oli suoraa linjaa Paavalista. Syntyvä kirkko tukahdutti tällaiset yritykset. Ja kuitenkin, kun todellinen ekleesia kerran syntyy, niin se on luonteeltaan hierarkinen. Sitä johtaa Kristus, eikä Kristus johda pakkovallalla.

Alku on jo tehty, aseeton kristinusko on tunnustettu ainakin pienemmissä piireissä.

94

Kysymys: Miten teosofit käsittävät kirkollisen ehtoollisella käynnin?

Vastaus: Kun H. P. Blavatskyn kuoltua teosofinen liike alkoi madaltumaan, niin sen liepeille syntyi ns. vapaa katolinen kirkko muotomeneeseen. Paljon teosofeja liittyi tähän kirkolliseen puuhaan, joten, jos on kysymys **näistä** teosofeista niin voidaan sanoa, että nämä teosofit käsittävät ehtoollisen kuten kirkotkin sen käsittävät. Toinen kysymys on, mikä oli **alkuperäinen** teosofinen näkemys ehtoollisesta.

H. P. Blavatsky toteaa kirjoissaan ja kirjoituksissaan, että leivän ja viinin käyttö ei suinkaan ole erikoinen ”kristillinen” keksintö, vaan se on lainattu kristinuskoon vanhoista mysteριοista, joissa viiniä eli somajuomaa käytettiin eräissä tapauksissa vanhan liiton vihkimysten yhteydessä. Paavali tiesi näistä asioista ja hänenkin seurakunnissaan käytettiin jotakin saman tapaista ”ehtoollista”. P. E. opettaa, että tämä oli maagillinen toimitus, joka oli suoritettava suurella vakavuudella. Se vaikutti maagillisesti siksi, koska sen toimeenpanijat olivat Jeesus Kristuksen oppilaita. Ehtoollinen oli tarkoitettu erikoisesti valmistetuille oppilaille — täydellisille —,

muut kristityt eivät ottaneet siihen osaa. — Kirkot tekivät tämänkin julkiseksi toimitukseksi pöngittäkseen sijaissovitusoppiaan. Se materialisoitui, muuttui eräänlaiseksi taikatempuksi, koska tieto sen oikeasta laadusta katosi. Ehtoollisesta muodostui kuollut **tapa**. — J. R. Hannula oli sangen varovainen siinä, ettei vain pääsisi muodostumaan hengettömiä tapoja. Niinpä olin läsnä eräässä tilaisuudessa, jossa eräs oli keksinyt tarjota tilkan viiniä pienissä pikareissa. Tilaisuuden jälkeen J. R. H. sanoi allekirjoittaneelle sangen tiukkasanaisesti: ”Tuollaisesta voi muodostua **tapa**”.

95

Kysymys: Entisajan maalaistaloissa pidettiin itsestään selvänä asiana, että suvun vainajat vierailivat pyhän päivänä talossa. Sauna oli parasta, mitä vieraille tarjottiin. Emäntä valmisti huolellisesti saunan, hautoi vastat ja pani kylpyveden lauteille. Sitten painoi hän oven kiinni ja jätti saunan vainajavieraitten käyttöön. Sillä aikaa emäntä kattoi tuvassa pöydän parhailla herkuilla, mitä talossa oli tarjolla. Kun otaksuttiin vierasten jo kylpeneen, siirtyi talon oma väki saunaan. Tuvassa saivat vieraat nyt rauhassa ruokailla. — Eikö tällainen käsityskanta ole hivenen todempaa kuin kirkollinen käsitys? Noissa taloissa muistettiin vainajaa pyhän päivänä kenties syvällisemmin kuin jos olisi käyty heidän haudoillaan.

Vastaus: Suomen kansa on tietäjäkansa. Sen keskuuteen on voinut syntyä niitäkin, jotka ovat käyneet Melkisedekin koulua. Heidän vaikutuksestaan on näkymätön maailma tullut todellisemmaksi muillekin. Onhan kansanrunoutemme tästä todisteena; luonnon näkymätön kansa haltioineen jne. oli tuttua väkeä. Niin ikään P. E. opettaa, että kansamme veressä on muinai-atlantilaista perintöä, tietäjäviisautta. Nykyisenä materialismin valtakautena tuo veren perintö on painettu pakolla piilotajuntaan, "jotta sille ei naurettaisi". Tästä henkisestä väkivallasta on muodostunut esto, joka purkautuu esiin toisella tavalla, vääränä paremmuuden tavoitteluna. Sen voisi sanoa esim. näin: "Koska en saa olla sitä, mitä todella olen, niin tahdon olla pistämätön miekanheiluttaja". — On huomattava, ettei kansamme tietäjäviisaus ole ollut aina korkeinta laadultaan. Vielä viime aikoinakin on elänyt pikku-tietäjiä, jotka ovat tietävästi parantaneet sairauksia, mutta samalla ovat saattaneet antautua kostonpuuhiinkin. Mutta se seikka, että uusi uskonto sai kehdon Suomessa, osoittaa kansassamme piilevän mahdollisuuksia parempaankin.

**Tilatkaa seuraavia P. E:n Kannatusliiton
kustantamia tai varastossa olevia kirjoja:**

Pekka Ervast:	Nid.	sid.
Tietäjän Aarteisto I	—	2000:—
Tietäjän Aarteisto II	—	2500:—
Tietäjän Aarteisto III	—	2500:—
 J. R. Hannula:		
Kristosofian Polulla I	—	2000:—
Kristosofian Polulla II	—	3000:—
Luominen (*Tubal-Kain, Vedenpai- sumus, Isä Aabraham)	—	350:—
Sisäisen opettajan seurassa	—	200:—
Vallitseeko ihmiselämässä laki	—	400:—
Johanneksen evankeliumi teosofian valossa	150:—	—
Ei vain leivästä	50:—	100:—
Tulijärvi	100:—	—
Mitä olemme oppineet?	30:—	—
Vuorisaarnan oppilaan näkökul- masta I—V	700:—	800:—
Pekka Ervastin asema (8 vihkoa)	—	300:—
Ihminen mitä mietit?	—	350:—
Jos Kristusta seuraisin	—	400:—
Uudestisyntyvä temppeli	100:—	—
Elämänymmärryksemme rakentu- minen	150:—	—
Syntynyttä maailmanuskontoa ...	100:—	—
Kehityksen järjestelmä	30:—	—
Mestari ja me	200:—	—
Ihmisyys	150:—	—
Tuomiokausi	150:—	200:—
Tuomiokausi II	150:—	200:—

	Nid.	Sid.
Paratiisin taru	150:—	200:—
Mestarin sanoma	150:—	200:—
Uudet maat ja taivaat	150:—	200:—
Vanhan Testamentin avain	250:—	330:—
A ja O ensimmäinen ja viimeinen	250:—	330:—
Pistis Sophiasta Christosophiaan ...	250:—	330:—
Elämä Jumalassa	250:—	330:—
Vihkimyksistä	250:—	330:—
Ennakkoluuloton Suomi	200:—	300:—
Ihmisen tie	—	300:—
Ykseystajunta	—	330:—
Henkinen horoskooppimme	100:—	—
Ilmestyskirja teosofian valossa	—	700:—
Kysymyksiä ja vastauksia 10 (I—X)		
kirjaa. Hinta kappaleelta	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia XI ...	220:—	300:—
Kysymyksiä ja vastauksia XII ...	330:—	550:—
Kysymyksiä ja vastauksia XIII ...	300:—	500:—
Kysymyksiä ja vastauksia XIV ...	300:—	500:—

Johannes Kotipelto (J. R. Hannula):

Miten tulin teosofiksi	170:—	250:—
Totuudenetsijä	—	300:—

Kesäkurssiesitelmiä:

1943: Yksilö ja ryhmä	100:—	150:—
1944: Kehitys	100:—	150:—
1945: Elämän koulu	100:—	150:—
1946: Miten autamme	100:—	150:—
1947: Kirkastus	100:—	150:—
1947: Maininkeja	50:—	—
1948: Jos veljeyshenkeä ois	170:—	220:—
1949: Niinkuin taivaissa niin		
maankin päällä	250:—	330:—
1950: Ihmisongelman selvittelyä ...	320:—	400:—
1951: Kristosofiset kesäkurssit 1951	280:—	350:—

	Nid.	Sid.
1952: Kristosofiset kesäkurssit 1952	330:—	400:—
1953: Totuus vapauttaa	400:—	500:—
1954: Tulkoon valtakuntasi	—	500:—
1955: Kristosofiset kesäkurssit 1955	—	550:—

Kaikki kesäkurssikirjat sisältävät J. R. Hannulan opetuksia.

Muutammat kristosofit:

Aseettomuus	100:—	150:—
-------------------	-------	-------

Martta Jalava:

Kristinusko ja teosofia	30:—	—
Kasvatustyö	—	200:—
Äidin ihanteet	30:—	—
Mitä on jälleensyntyminen	100:—	—
Uskonpuhdistuksen asia	50:—	—

S. A. Kosonen:

Kaloista vesimieheen	150:—	200:—
Missä vapaus?	30:—	—
Totuuden etsintä	150:—	200:—
Kaksi valistusajan ilmiötä	100:—	150:—
Päivännousua kohti	100:—	150:—
Katso ihmistä	150:—	200:—
Ajan polttavin kysymys	170:—	220:—
F. M. Dostojevski mystikkona	320:—	400:—
Elämän kysymyksiä	270:—	350:—
Veljeysaate	330:—	400:—
Pekka Ervastian elämä	100:—	—

Väinö Lehtonen:

Miten ymmärrän elämän koulun ...	100:—	150:—
Uuden ajan työsaralta	100:—	150:—
Kansallinen uudestisyntyminen ...	30:—	—

	Nid.	Sid.
Rauhan temppeleli	100:—	150:—
Elämän arvoitus	150:—	200:—
Vanajavuoren taru	300:—	380:—
Matkalla Temppeleliin	150:—	200:—
Ihmisyysuskonnon ulkopiirteet ...	130:—	—
Danielin kirja	200:—	280:—
Liitto	220:—	300:—
Kun aika on täyttynyt	200:—	280:—
Vanha ja uusi ihminen	300:—	380:—
Vuosijuhlien satoa	150:—	—
Aikamme avain	—	200:—
Tulkoon valkeus	100:—	—
Ihmisyysden puutarha	—	300:—
Mitä on kristosofia	—	250:—
Kaksi maailmaa	—	500:—
Tietäjien todistus	—	400:—
Erämaan tietäjä	—	350:—
Vaeltajan Viesti	—	900:—

Leena Jaale:

Viesti kristosofisesta ryhmätyöstä . — 300:—

Mimmi Korhonen — Alma Allinniemi:

Tie kristosofiaan
 100:— | — |

Annikki Kumpulainen:

Viisauden koulussa
 — | 200:— |

Kristosofinen laulukirja
 550:— | — |

Tilataan osoitteella: **Neiti Alma Allinniemi,**
Tampere, Santalahdentie 7. E 13.

Kirjat lähetetään postivapaasti kun hinta seuraa tilausta.

Sopiva tilaustapa on postiosoitus.

Hinta 400:—